

Στις άλλες σελίδες:

- ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ
- ΠΕΡΣΙΑ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
- ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

Απο τις διμερεις επαφες στον ΟΗΕ

ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

βαθειες τομες και ριζικες αλλαγες για πραγματικο αγωνα.

Για τεταρτη χρονια το κυπριακο πρόβλημα παρουσιάστηκε απο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας στη φετεινη γενικη συνέλευση των Ηνωμένων Εθνων.

Παράλληλα με την ευκαιρία της παρουσίας της Κυπριακης αντιπροσωπείας στην έδρα του Διεθνους Οργανισμου, επανεληφθησαν σε ανώτατο επίπεδο διμερεις συναντήσεις και επαφες με επίκεντρο την κυπριακη υπόθεση.

Βέβαια η στασιμότητα που χαρακτηρίζει τα πράγματα στην Κύπρο εδω και τέσσερα χρόνια, ήταν φυσικο να μην αφήσει και πάλι να προκύψει απο τις επαφες αυτες οποιοδήποτε αποτέλεσμα.

Κι' αυτο όχι μόνο γιατί πρέπει να αποκλείεται εκ των προτέρων οποιαδήποτε ουσιαστικη βοήθεια απο τους φίλους μας, όσο ο μακροχρόνιος αγώνας αναστέλλεται επ' άδριστο. Αλλα, και πέρα απ' αυτο διότι, αυτοι που έχουν τα μέσα να πιέσουν για λύσεις μέσα στις σημερινες συνθήκες, είναι εκείνοι που οι στόχοι και τα συμφέροντα τους, τους τοποθετουν εχθρικά προς την υπόθεση μας.

Είναι αυτοι που έδωσαν το πράσινο φως στην ελληνικη χούντα και την Τουρκία για να επέμβουν στην Κύπρο, τον Ιούλη του 1974. Είναι οι ίδιοι που επιδιώκουν σήμερα όσο καμμία άλλη φορα να περάσουν στα χέρια πρωτοβουλίες, που θα τους επιτρέψουν να επιβάλουν

ριξουν την Κύπρο μέσα στη σφαίρα της Αμερικανονατοϊκης επιρροης, για να ισχυροποιήσουν την ιμπεριαλιστικη παρουςία στη Ν.Α. Μεσόγειο.

Όλα αυτα δείχνουν πόσο μεγάλη σημασία έχει για την Κύπρο και το λαο της, η τοποθέ-

Οσο αναστέλλεται η πορεία προς αυτη την κατεύθυνση είναι φυσικο ότι τα προβλήματα θα αντιμετωπίζονται επιφανειακα και η ανοχη μας για επιβίωση μέσα σε συνθήκες κατοχης θα μειώνεται με τον χρόνο.

Ηταν πολλα εκείνα που θάπρεπε να γίνουν μέχρι σήμερα και απειροελάχιστα εκείνα που έγιναν. Και είναι μέσα σ' αυτες τες συνθήκες που όχι μόνο δε δικαιολογούνται οι επανηλειμμένες εκκλήσεις προς τον Κληριδη για επάνοδο στο εθνικο συμβούλιο, άλλα αντίθετα επιβάλλεται να ξεκαθαρίσει άμεσα στην λαϊκη συνείδηση κάθε σύγχυση γύρω απο το κόμμα του οποίου ηγείται. Δεν είναι σωστο να δημιουργείται η εντύπωση στο λαο ότι ο Δημοκρατικος Συναγερμος βρίσκεται απομονωμένος, απλα και μόνο γιατί πρόσφερε στήγη στους πραξικοποιηματιες. Το κόμμα του κ. Κληριδη είναι το φυσικο καταφύγιο των πραξικοπηματιων. Εκει βρίσκεται η νοοτροπία που τους εκκολάπτει και οι δυνάμεις που τους κατευθύνουν. Κι' αυτο γιατί το οικονομικο κατεστημένο, ήταν και είναι υποχρεωμένο πίσω απο το πολιτικιο του προσωπειο να συντηρει και να διατηρει σε υπνώττουσα κατάσταση φασιστικες εφεδρείες, για να μπορεί να τες ενεργοποιει οποτεδήποτε κρίνει πως έτσι υπαγορεύει η υπέρτατη ανάγκη περιφρούρησης των συμφερόντων του.

Εκεινο που θα πρέπει επομένως σήμερα να γίνει πρώτα απ' όλα, είναι να ξεσκεπαστει μια για πάντα ο ρόλος της πέμπτης φάλαγγας που ελλοχεύει στο εσωτερικο μας μέτωπο. Κι αυτο γιατί όσο συσκοτίζεται αυτη η πραγματικότητα, ο ιμπεριαλισμος θα εξακολουθει με περισσότερη απο οποιαδήποτε άλλη φορα άνεση να επενδύει πάνω στις πιο στενες σχέσεις εξάρτησης που ανάπτυξε με την άρχουσα τάξη μετα το πραξικόπημα και την εισβολη, στην προσπάθεια του να μας επιβάλει την λύσει που τον συμφέρει.

Αυτος ο λαος έχει ήδη πληρώσει πάρα πολυ ακριβα τις σκοπιμότητες και τα μισόλογα πίσω απο τα οποία κρύβονται ευτελως η αφήνοντα να προβάλλουν λειψες και κουτσουρεμένες οι αλήθειες. Πρέπει να δοθει στο λαο η σωστη πολιτικη επιχειρηματολογία που θα τον βοηθήσουν να προσδιορίσει και να αποφασίσει την πολιτικη ηγεσία που είναι απο την φύση της υποχρεωμένη να διαδραματίζει τον ρόλο που της υπαγορεύουν

οι ιμπεριαλιστες τροφοδοτες της.

Πρέπει ακόμα επι τέλους να διαλυθουν οι αυταπάτες που καλλιεργούνται, ότι τάχα η συνωμοσία σ' αυτο τον τόπο, ξεκινά και σταματά μέσα στα αρρωστημένα μυαλα μιας δράκας ανθρώπων που δεν αντιλαμβάνονται σωστα το «καλως νοούμενο εθνικο συμφέρον» και σάμποτάρουν τον αγώνα με αξιόποινες και ποινικα τιμωρητες πράξεις.

Η συνωμοσία έχει ένα καθαρο πολιτικο-οικονομικο υπόβαθρο και σχετίζεται άμεσα με ένα κοινωνικο-οικονομικο εποικοδομημα που κτιζεται στη βάση που δημιουργείται απο τες ίδιες τες τεχνο-οικονομικες σχέσεις εξάρτησης του οικονομικου κατεστημένου και της τάξης που εκπροσωπει με τον ιμπεριαλισμο.

Μέσα σ' αυτες τες συνθήκες, οι κεντρικες φυλακες σαν τόπος συγκέντρωσης και απομόνωσης ομάδων γκάγκστερς του τύπου Παυλιδη, ούτε το πρόβλημα μπορούν να λύσουν, ούτε και το μέλλον του τόπου να διασφαλίσουν.

Απεναντίας ανεβάζουν το κύρος της ακροδεξιας που βρίσκει την ευκαιρία να απαρηθει ορισμένα άτακτα παιδια της για να επεκτείνει την επιρροη της μέσα στις μάζες.

Αν επομένως άμεσα δεν ξεκαθαρίσει όλη η αλήθεια γύρω απ' αυτη την κατάσταση όλες οι διακηρύξεις και οι προσπάθειες για κλιμάκωση του αγώνα μαζί με τους τουρκοκόπριους θα πέφτουν στο κενο. Η οικονομικη ολιγαρχία με τα μέσα που διαθέτει θα συνεχίσει να υποσκάπτει με άνεση, απο τα μέσα κι' απο τα έξω, το σημερινο πολιτικο σχήμα και να προστοιμάζει την χρεωκόπια και την πτώση του, με τη βεβαιότητα ότι θα αποτελέσει και την υπαλλακτικη λύση.

Οι ίδιες επομένως οι εξελίξεις υπαγορεύουν απο μόνες τους. Αμεση αντίδραση, βαθειες τομες και ριζικες αλλαγες κοινωνικο-οικονομικες τομεα απόριψη και απομόνωση της πέμπτης φάλαγγας και στρατεύση του λαου με επικεφαλής τη μάζα των εργαζομένων στον αγώνα επιβίωσης.

λύσεις στα προβλήματα του Μεσανατολικου χώρου, που εξυπηρετουν τα στρατηγικα τους συμφέροντα.

Κι' αυτες οι «λύσεις», είναι απο τη φύση τους τέτοιες που ανεβάζουν τες μετοχες της Τουρκικης άρχουσας τάξης και υποβιβάζουν σε δεύτερο επίπεδο εκείνες της Ελληνικης.

Οι ιμπεριαλιστες θέλουν σήμερα την Τουρκία να λειτουργει σαν σιδερένιος βραχιονάς στα νότια των Αράβων και της Σοβιετικης Ενωσης. Στο πλαίσιο αυτης της επιθετικης πολιτικης επιδιώκουν ακόμα να

τηση και η θεώρηση του Κυπριακου προβλήματος μέσα απο το πρήσμα αυτης της αντικειμενικης πραγματικότητας. Κι' αυτο, γιατί μόνο με μια τέτοια προσέγγιση είναι δυνατό να επιχειρηθει η ριζικη αλλαγη των υφιστάμενων κοινωνικο-οικονομικων δομων που εμποδίζουν τις μάζες των εργαζομένων να περάσουν επικεφαλής του αγώνα, να επιτευχθει η ισχυροποίηση και η διαφύλαξη της ενότητας του εσωτερικου μετώπου και η χάραξη μιας κοινης γραμμης πλεύσης, με βάση ένα μίνιμουμ πρόγραμμα με συγκεκριμένους στόχους.

Ειδικό σώμα Αστυνομίας: στόχος του πραγματικά ο φασισμος;

Τα τελευταία καρώματα του φασίστα Β. Παυλιδη, ακολούθησε η απόφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει στη δημιουργία ενος νέου ειδικου σώματος της αστυνομίας στα πρότυπα περίπου του παλιου εφεδρικου σώματος. Το ειδικο αυτο σώμα, όπως γράφτηκε στις εφημερίδες, θα έχει άρτια στρατιωτικη εκπαίδευση και θα είναι ικανο να καταστείλει οποιαδήποτε έξαρση παρακομης τρομοκρατικη δράση.

Όλοι ξέρουμε κάτω απο ποιες συνθήκες δημιουργήθηκε το παλιο εφεδρικο σώμα και πόσο ικανο στάθηκε ν' αντιμετωπίσει των τρομοκρατία της ΕΟΚΑ Β! και πολυ περισσότερο το Ιουλιανο πραξικόπημα. Παρα τις φιλότιμες και κριτικες προσπάθειες των αξιωματικων και των μελων του. Ο φασισμος εκρίνει της περιόδου στηρι-

χθηκε και αναπτύχθηκε σχεδον εξ ολοκλήρου οικονομικα, πολιτικα και ηθικα στην χούντα των Αθηνων και στους Έλληνες αξιωματικους που στελέχωναν την Εθνικη φρουρα, με σχεδον ανύπαρκα κοινωνικα στηρίγματα και με ελάχιστες διασυνδέσεις μέσα στο λαο. Το πολιτικο πλαίσιο της συνέχεια στην 5η σελίδα

ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ: ΩΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ;

Όπως μετα απο κάθε ήττα του εργατικού κινήματος έτσι και στη Νικαράγουα μετα την συντριβή της εξέγερσης ενάντια στο Σομόζα, η καταπίεση είναι τέτοια που η οργανωμένη δράση της εργατικής τάξης πέφτει σχεδον στο μηδεν, η γενική απογοήτευση οδηγει τις μάζες σε μια φοβισμένη αδράνεια απο την οποία θα χρειαστει κάποιος χρόνος για να ξεφύγουν. Οι ελπίδες και τα όνειρα που πρόβαλαν ζωντανά μέσα στις λίγες μέρες της εξέγερσης φαίνονται πια για την ώρα αδύνατο να πραγματοποιηθούν και η αυτοπεποίθηση και το ηθικο των μαζών έχει εξανεμιστει.

Για πόσο όμως μπορεί να κρατήσει αυτη η περίοδος της αντίδρασης; Έχουμε μπροστα μας μια περίοδο μακρόχρονης Φασιστικής επικράτησης παρόμοια μ' αυτη της Ισπανίας μετα τον εμφύλιο και τη νίκη του Φράνκο; ή έστω μια στρατιωτική δικτατορία ανάλογη με την εφταετία στην Ελλάδα ή του Πινοσε στη Χιλή; Η μήπως πρόκειται για μια απλη ανάπαυλα όπου η επανάσταση ανασυντάσει τις δυνάμεις της και παίρνει ανάσα για το επόμενο χτύπημα; Η τεράστια σημασία μιας σωστής απάντησης στο ερώτημα επιβάλλει μια προσεχτική εκτίμηση τόσο των αντικειμενικών συνθηκών όσο και των δυνάμεων που βρίσκονται στο επίκεντρο της σύγκρουσης.

Το πρώτο πράγμα που εντυπωσιάζει όταν εξετάζει κανεις την περίπτωση της Νικαράγουα είναι οι ελάχιστες πληροφορίες που υπήρχαν γι' αυτη την χώρα μέχρι πολυ πρόσφατα. Οι εφημερίδες, το ραδιόφωνο και γενικά όλα τα μέσα ενημέρωσης για δεκαετιες τώρα θεωρούσαν σαν ανάξια λόγου την βάνωση καταπίεση μιας δικτατορίας-μαριονέτας του αμερικανικού Πενταγώνου. Η ευαισθησία της δύσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα σταματούσε στη Νικαράγουα όπως και σ' όλα τα σημεία που θα θίγονταν έστω και λίγο τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Έτσι τα στοιχεία που έχουμε σχετικά με την οικονομική και κοινωνική κατάσταση στη χώρα είναι κάπως παλθα. Για νεώτερα στοιχεία είμαστε αναγκασμένοι να βασιστούμε στις πολυ πρόσφατες δημοσιεύσεις που εμφανίστηκαν μετα την εξέγερση και που είναι σε πολλα σημεία αντιφατικές. Για τις πολιτικές δυνάμεις και τις οργανώσεις της χώρας τα στοιχεία είναι ακόμα πιο ελλιπη και αντιφατικά.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Ωστόσο αυτο που δεν χωρει αμφιβολία είναι η αθλιότητα μέσα στην οποία ζει ο λαος μιας χώρας με τεράστιες αλλα ανεκμετάλλευτες πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες. Η Νικαράγουα

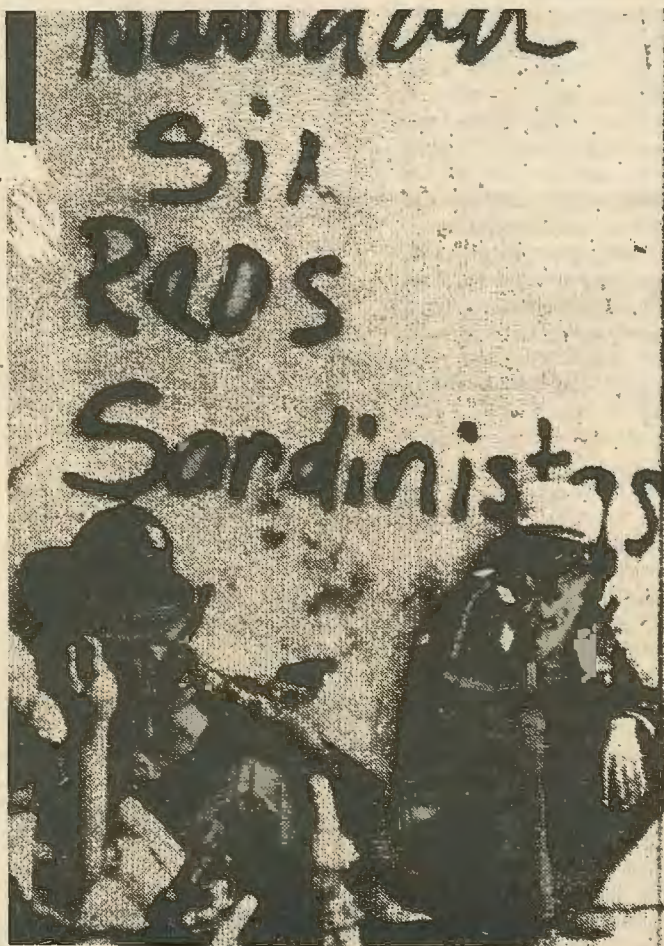
είναι βασικά αγροτική χώρα. Σχεδον 70% του ενεργου πληθυσμου απασχολείται με την γεωργία και τη κτηνοτροφία. Η ανισότητα είναι το κύριο χαρακτηριστικό στον αγροτικό τομέα: λογωτέροι απο 350 ιδιοκτήτες γης κατέχουν το ένα τρίτο της καλλιεργημένης γης ενώ 26.000 μικροί-

κάπου 8.000.000 δολάρια. Το 1961 οι εταιρείες ξυλείας πλήρωσαν σε φόρους λιγώτερο απο 3% της αξίας των εξαγωγών σε ξυλεία, ενώ η εταιρεία NIPCO μόνη της εξήγαγε κάπου 80.000.000 δολάρια.

Σχεδον όλες οι εξαγωγες της Νικαράγουα (90%) πηγαίνουν στην Αμερική όπως και 75% των εισαγωγών προέρχονται απο την ίδια χώρα. Αυτη η σχεδον ολοκληρωτική εξάρτηση της εθνικής οικονομίας εμποδίζει οποιαδήποτε ορθολογιστική ανάπτυξη της χώρας. Κρίσεις στην Αμερικανική βιομηχανία αντικατοπτρίζονται με σφοδρότητα στην Νικαράγουα.

ΔΙΩΡΥΓΑ

Δεν είναι λοιπον παράξενο που ο ρόλος των ΗΠΑ ήταν πάντοτε καθωριστικός. Καμμία άλλη χώρα της Κεντρικής Αμερικής δεν έχει

διοκτιτές έχουν μόνο το 6%. Περισσότερη απο τη μιση καλλιεργήσιμη γη μένει ανεκμετάλλευτη ενώ εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν βιομηχανικό εξοπλισμό. Κάπου 20% των εργατών γης πληρώνονται σε είδος παρα σε χρήμα. Ουσιαστικά η οικονομία της χώρας είναι εξαρτημένη απο τις Ηνωμένες Πολιτείες. Μεγάλο μέρος του ορυκτου πλούτου και της ξυλείας που διαθέτει βρίσκεται στα χέρια Αμερικανικών και Καναδέζικων εταιριών που αποκομίζουν μεγάλα κέρδη κάτω απο πολυ ευνοϊκούς όρους. Το 1956-57 για παράδειγμα οι εταιρείες που ασχολούνται με την ανώρυξη χρυσου πλήρωσαν μόνο 70.000 δολάρια σε φόρους αν και η αξία του χρυσου που εξήγαγαν τον ίδιο χρόνο ήταν

επιτηρηθει τόσο στενα όσο η Νικαράγουα. Κι' αυτο όχι μόνο για τα χρυσωρυχεία που βρίσκονται στα χέρια Αμερικανικών εταιριών: ο πιο σημαντικός λόγος είναι ότι η είσοδος της διώρυγας του Παναμα ελέγχεται απο την Νικαράγουα. Ακόμα η ύπαρξη της λίμνης Νικαράγουα και του ποταμου Σαν Χουαν κάμνουν εύκολη τη διάνοξη νέας διώρυγας που να συνδέει τον Ατλαντικό με τον Ειρηνικό ωκεανο. Με την ανάπτυξη επαναστατικών κινήματων στον Παναμα ήταν φυσικο οι ΗΠΑ να ξαναφέρουν στην επιφάνεια παλια σχέδια για μια διώρυγα στη Νικαράγουα. Έτσι οι ΗΠΑ προσφέρουν ταχτικά υποτροφίες σε αξιωματούχους της χώρας για εκπαίδευση στη σχολή αντι-αντάρτικου πολέμου στη ζώνη της διώρυγας του Παναμα.

ΣΟΜΟΖΑ

Κύριος πληρεξούσιος των Αμερικανικών συμφερόντων στη Νικαράγουα ήταν η οικογένεια Σομόζα. Ο πατέρας Σομόζα κέρδισε την εύνοια των στρατιωτικών στην περίοδο της Αμερικανικής κατοχής (1925-33). Με την αποχώρησή τους τον άφησαν στην ηγεσία της Εθνοφυλακής απ' όπου οργάνωσε το πραξικόπημα που τον έφερε στη προεδρία το 1936. Χωρίς κανένα δισταγμο χρησιμοποίησε τη θέση του με κάθε τρόπο για να αυξήσει την περιουσία του και της οικογένειάς-του. Η ευνοιοκρατία και ο νεποτισμος του δεν γνώριζε όρια: ο πρώτος του γιος, ο σημερινός διχτάτορας διορίστηκε διευθυντής της Στρατιωτικής Ακαδημίας και Αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων. Ο δεύτερος γιος του, Λουίς, που αργότερα έγινε για ένα διάστημα και αυτος πρόεδρος, ήταν πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων. Ο γαμπρος του στάλθηκε στον ΟΗΕ. Και ακόμα και σήμερα τα χαρτονομίσματα της χώρας έχουν το πορτραίτο της κόρης του Λιζιαν.

ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ο θάνατος του Σομόζα ήταν απότομος. Πυροβολήθηκε σε μια δεξίωση στη Λεον στις 21 του Σεπτεμβρη 1956 και πέθανε πέντε μέρες αργότερα παρα τις προσπάθειες του προσωπικού γιατρού του Αϊζενχάουερ που στάλθηκε επειγόντως με ιδιωτικό αεροπλάνο και τον μετέφερε σε νοσοκομείο της Διώρυγας του Παναμα. Θα περίμενε κανεις ότι η δικτατορία θα κατέρρεε με τον θάνατο του Σομόζα. Όμως ο Αμερικανος πρέσβυς κατάφερε να κοντρολάρει την μεταβατική περίοδο χωρίς σοβαρη αναταραχη. Ο Λουίς Σομόζα εγκαταστάθηκε στην Προεδρία. Ο Λουίς όπως και ο διάδοχος του, ευνοούμενος της οικογένειας Σομόζα, Ρενε Σικ, κυβέρνησαν κάπως λιγώτερο αυταρχικά. Με το θάνατο του Σικ στις 3 Αυγούστου 1966 την προεδρία ανέλαβε ο Αντι-πρόεδρος Λορεντζό Κερρέρο. Ο Αναστάζιο Σομόζα, ο σημερινός διχτάτορας, έβαλε υποψηφιότητα για τις εκλογες του Φεβράρη του 1967. Στις 2 του Γενάρη του 1967 μια προεκλογική συγκέντρωση 60000 λαου στη Μανάκουα εξελίχτηκε σε λαϊκή εξέγερση που κράτησε δυο μέρες. Η εξέγερση καταστάθηκε απο την Εθνοφυλακή και ο Σομόζα βρήκε την ευκαιρία να συλλάβει πολλους πολιτικούς και να ξαναεπιβάλει αυστηρη λογοκρισία.

Με σύνθημα την «καταπολέμηση του κομμουνισμού» ο Σομόζα κέρδισε τις εκλογες. Η συντριβή της εξέγερσης είχε σαν αποτέλεσμα το αδυνάτισμα της αντιπολίτευσης στην οικογένεια του

Σομόζα που με τη σειρά-τους άρχισαν να θεωρουν κάθε αντιπολιτευτική κίνηση σαν «κομμουνιστική». Οι Κομμουνιστες (Σοσιαλ. Κόμμα της Νικαράγουα) άρχισαν να στρέφονται ολοένα και περισσότερο στον αγροτικο πληθυσμο βασισμένοι στο γεγονός ότι «η εργατική τάξη στη Νικαράγουα είναι αριθμητικά η μικρότερη στη Λατινική Αμερική». Υπήρχαν στη πραγματικότητα 40000 εργάτες στις πόλεις σ' ένα εργαζόμενο πληθυσμο 600.000. Ταυτόχρονα πρόβαλαν τη σωστή θέση ότι «ο ένοπλος αγώνας σ' όλες του τις μορφες πρέπει να είναι συνέχεια ενός μαζικού κινήματος — αλλοιώτικα θ' αποτύχει». Ωστόσο φαίνεται πως κύριος στόχος αυτης της θέσης ήταν η καταδίκη των αντάρτικων *fosow* που άρχισαν να δημιουργούνται στα βουνα απο νέους που προέρχονταν βασικά απο μικροαστικά στρώματα, παρα θεμέλιο για ολόπλευρο αγώνα εξουσίας.

ΣΑΝΤΙΝΙΣΤΕΣ

Πολυ γοργα το αντάρτικο οργανώθηκε στο Σαντινιστικο Μέτωπο για Εθνική Απελευθέρωση (FSLN). Το FSLN πήρε το όνομά-του απο τον ήρωα του αγώνα ενάντια στους Αμερικανους πεζοναυτες Αγκούστο Σεταρ Σαντινίνο. Ο Σαντινίνο είχε οργανώσει ένα ισχυρο αντάρτικο στο βουνο που οι πεζοναυτες δεν μπόρεσαν ποτε να καταβάλουν. Με την αποχώρηση των τελευταίων το 1933 ο Σαντινίνο κατέβηκε στις πόλεις απαιτώντας αγροτική μεταρρύθμιση. Δολοφονήθηκε τότε απο τον πατέρα Σομόζα.

Το FSLN δεν είναι μια μονολιθική οργάνωση. Αποτελείται βασικά απο τρεις ομάδες. Ο κύριος πυρήνας γύρω απο τον οποίο συγκεντρώθηκε το μέτωπο είναι αντάρτες που απο πολυ παλια αγωνίζονται ένοπλα για την ανατροπή του Σομόζα, και έχουν μια κάπως αφηρημένη σοσιαλιστική τοποθέτηση. Η δεύτερη τάση είναι πιο εξελιγμένη πολιτικά και αποτελείται κύρια απο φοιτητές και διανοούμενους. Τέλος διάφορες προσωπικότητες χωρίς ταξική τοποθέτηση υποστηρίζουν το Μέτωπο. Παρ' όλη την όψη του μασαϊκού που εμφανίζει το FSLN, μπορεί και διατηρεί ένα ριζοσπαστικο πρόγραμμα για την ανατροπή της «δυναστείας» των Σομόζα.

Η Λαϊκή υποστήριξη προς το FSLN είναι αναμφισβήτητη. Η οργανωτική σύνδεση-του με τις μάζες αμφίβολη. Κι ακριβως εδω πρέπει να αναζητηθει η ερμηνεία της εξέγερσης και της αποτυχίας της. Όμως γι' αυτο θα μιλήσουμε στο επόμενο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Το πρόγραμμα των Σαντινιστων. Η εξέγερση, Η αστική τάξη, Προβλεψεις.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΡΑΣΗ

ΚΛΗΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Για άλλη μια φορά ο κ. Κληρίδης απέριψε πρόσκληση του Προέδρου Κυπριανού για να επανέλθει στο Εθνικό Συμβούλιο. Ταυτόχρονα δεν αρνείται συμμετοχή σε διακομματική αποστολή στον ΟΗΕ για υποστήριξη της Κυπριακής προσφυγής. Ο κ. Κυπριανού φυσικά δεν παρέλειψε να εκφράσει τη λύπη-του για την άρνηση του κ. Κληρίδη και να υποσχεθεί πως θα «πράξει παν το δυνατόν» για την δημιουργία κλίματος ενότητας. Το όλο θέμα αρχίζει πια να γίνεται γνωστό σενάριο και εκφράζει αρκετά καλά τα κύρια χαρακτηριστικά της διαμάχης μέσα στη πολιτική ηγεσία της Δεξιάς. Από τη μια ο ΔΗ.ΣΥ. συνεχίζει την «επίθεση ενότητας» διεκδικώντας ηγετική θέση στον αγώνα που δεν διεξάγεται ενώ την ίδια στιγμή διατηρεί την αντιπολιτευτική θέση-του ανέπαφη. Από την άλλη, ο Κυπριανού, αφού απέτυχε να κερδίσει την εμπιστοσύνη της αστικής τάξης που προσπαθεί να εκπροσωπήσει δεν τολμά να μονιμοποιήσει τη ρίζη-του με τον Κληρίδη γιατί ακριβώς κάτι τέτοιο θα σήμαινε ρήξη με αυτή την τάξη. Αυτό που προσπαθεί να κάμει είναι ν' ανέβει πάνω από την τάξη στο πρότυπο του Μακάριου. Τη στιγμή που δεν υπάρχουν αντικειμενικές συνθήκες για κάτι τέτοιο.

ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σύμφωνα με τον κ. Κυπριανού όλα τα θέματα είναι δευτερεύοντα μπροστά στο «εθνικό» θέμα. Έτσι οι διαφωνίες πάνω στο εθνικό θέμα συζητούνται μέσα στο Εθνικό Συμβούλιο και οι διαφωνίες πάνω στα «δευτερεύοντα» πρέπει να εκφράζονται με τρόπο που να μην διχάζουν τον λαό. Τι συμβαίνει όμως αν αυτά τα «δευτερεύοντα» κατά τον κ. Κυπριανού θέματα έχουν άμεση επίπτωση στο «εθνικό» θέμα που ο κ. Κυπριανού θεωρεί «πρωτεύον»; Γιατί ο κ. Κυπριανού ανέφερε πως δεν είναι η ώρα για να γίνουν μερικοί πλούσιοι, ούτε η ώρα για αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη. Όμως η σκληρή πραγματικότητα είναι πως αυτή τη στιγμή μερικοί πλουτίζουν, το κοινωνικό χάσμα διευρύνεται, ο λαός είναι διχασμένος και διχάζεται ολοένα και περισσότερο γιατί το «εθνικό» θέμα γίνεται η δικαιολογία για την ανοχή της εκμετάλλευσης. Αντίθετα με την άποψη του κ. Κυπριανού πολλά «δευτερεύοντα» θέματα έχουν καίρια σημασία για τη θεμελίωση ενός αγώνα στο «εθνικό» θέμα.

ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ:

Η ιστορία του Κυπριακού προβλήματος μετά την εισβολή είναι μια ιστορία διαδοχικών υποχωρήσεων τελευταία έχει ενταθεί η προπαγάνδα της δεξιάς για «ελαστικότητα» από μέρους της Κυπριακής Κυβέρνησης, για επανάληψη των ενδοκυπριακών συνομιλιών, για συνάντηση Κυπριανού-Ντεκας, για Αμερικάνικη μεσολάβηση κλπ. Σ' αυτή την προπαγάνδα προστέθηκαν την περασμένη βδομάδα και οι δηλώσεις Ζιαρτίδη που επίσης ζητά ελαστικότητα και επανάληψη των συνομιλιών, πράγμα που προκάλεσε ευνοϊκά σχόλια στις εφημερίδες της δεξιάς. Όλοι περιμένουν μια κάποια εξέλιξη. Φαίνεται πως βρισκόμαστε στις παραμονές νέων υποχωρήσεων για εξεύρεση λύσης. Όμως αυτή η ταχτική όπως και προηγούμενα δεν μπορεί ν' αποφέρει ευνοϊκά αποτελέσματα. Χωρίς τον αγώνα του οργανωμένου λαού οι συνομιλίες δεν μπορούν παρα ν' αντανακλούν το σημερινό δυσμενές ισοζύγιο που υπάρχει.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

Η ΠΕΡΣΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ.

Κλείνει αυτό το μήνα ένας χρόνος από τότε που άρχισε η νέα φάση της εξέγερσης του Περσικού λαού ενάντια στην οικονομική, πολιτιστική, και εθνική καταπίεση που εξασκει ο Σάχης και η οικονομική ολιγαρχία της Περσίας εδώ και 25 χρόνια: ένας ολόκληρος χρόνος γεμάτος μαχητικές διαδηλώσεις και απεργίες από μέρος του Περσικού λαού που αντιμετώπιζονταν πάντα με σφαγές, πυροβολισμούς στο ψαχνό, μαζικές συλλήψεις, πολύχρονες φυλακίσεις, και απάνθρωπα βασανιστήρια.

Η επιμονή η μαχητικότητα και ο ηρωϊσμός του Περσικού λαού που αφήνει ξανα και ξανα τα τάνκς του πιο δυνατού και αδίστακτου στρατού στην περιοχή της Νοτιοδυτικής Ασίας γεμίζει κάθε λαό που αγωνίζεται ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την ντόπια ξενόδοουλη αστική τάξη με θαυμασμό και αισιοδοξία για την τεράστια δύναμη που μπορεί να βρει ένας λαός όταν αγωνίζεται ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Οι διαδηλώσεις και απεργίες που άρχισαν ξανα τον Οκτώβρη και που κορυφώθηκαν με την γενική μονοήμερη απεργία της 16ης αυτού του μήνα έχουν αποδείξει ότι ο Σάχης και η ντόπια ολιγαρχία έχουν πια χάσει κάθε έλεγχο πάνω στις Περσικές μάζες άγκαι διατηρούν στρατιωτικό έλεγχο και συνεχίζουν τον στρατιωτικό νόμο σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας - και ότι δεν μπορούν παρα τα απάνθρωπα μέσα που χρησιμοποιούν, να επιβάλουν «τον νόμο και την τάξη».

Έτσι στις 7 του Οκτώβρη η Τεχεράνη παράλυει από απεργίες στις Ιρακινές αερογραμμές στις συγκοινωνίες, τα σχολεία, νοσοκομεία, και κυβερνητικές υπηρεσίες παρα την απαγόρευση των απεργιών από τον στρατιωτικό νόμο.

Στις 11 του Οκτώβρη κι ενώ κλιμακώνονταν οι απεργίες χιλιάδες φοιτητές πραγματοποιούν πορεία στους κεντρικούς δρόμους της Τεχεράνης κραυγάζοντας συνθήματα όπως «τί έγιναν τα λεφτά από το πετρέλαιο» απηχώντας την λαϊκή αγανάκτηση ενάντια στη συσσώρευση αμύθητου πλούτου στις τσέπες των αστών ενώ οι τεράστιες εργατοαγροτικές μάζες μαστίζονται από τον πληθωρισμό, τον αναλφαριθμο και την εξαθλίωση. Τα στρατεύματα και η αστυνομία πυροβολούν αδιάκριτα εναντίον των διαδηλωτών σκοτώνοντας δεκάδες άτομα.

Την ίδια ημερομηνία, κλείνουν οι δύο κυριώτερες εφημερίδες του Ιραν σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για την λογοκρισία. Είναι η πρώτη

φορά που ο Ιρακινός τύπος υποστηρίζει τα δικαιώματα του με απεργία διαμαρτυρίας. Αυτή τη φορά ο Σάχης «υποκύπτει» και υπόσχεται άρση της λογοκρισίας, φανερώνοντας από τη μια την αδυναμία του να ελέγξει την κατάσταση κι από την άλλη την προσπάθεια του να κάμει μερικές - όχι οδυνηρές - παραχωρήσεις για να καθυστερήσει την λαϊκή εξέγερση ή να λιγοστέψει τους εχθρούς του.

Στις 16 του Οκτώβρη ολόκληρη η Περσία παράλυει από γενική μονοήμερη απεργία που κάλεσε η αντιπολίτευση για να τηρηθεί πένθος για τις εκατοντάδες που σκοτώθηκαν στις 7 του Σεπτεμβρη σε διαδηλώσεις μετά την επιβολή του στρατιωτικού νόμου. Η μαζικότητα της απεργίας και των εκδηλώσεων είναι μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Πάλι πυροβολούν οι σιδερόφρακτοι δήμιοι του Σάχη σκοτώνοντας δεκάδες άτομα.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες βάση των οποίων όπως υποστηρίξαμε και σε προηγούμενα άρθρα δεν είναι οι θρησκευτικές αντιθέσεις αλλά η οικονομική αντίθεση μεταξύ των εργατών και των αγροτών και του καθεστώτος του Σάχη με όλους τους εκμεταλλευτικούς και καταπιεστικούς του μηχανισμούς - οι επαναστατικές ιδέες γίνονται όλο και πιο πρόσφορες για διάδοση. Εστω και αν αργήσουν οι Περσικές μάζες, θα βρουν σύντομα μέσα από την πάλη τους τον δρόμο του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού γιατί είναι ο μόνος που μπορεί ν' ανοίξει διέξοδο στο αδιέξοδο και τη σαπίλα του Περσικού καπιταλισμού σαρώνοντας όλους τους φασιστικούς μηχανισμούς που έχτισε ο Σάχης και η ντόπια ξενόδοουλη αστική τάξη, με τις ευλογίες και την συμπαράσταση των Αμερικανών και των Πολυεθνικών εταιρειών πετρελαίου.

Ο ΚΑΛΛΑΧΑΝ ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Η καταψήφιση του πρωθυπουργού της Μ. Βρετανίας κ. Κάλλαχαν από το συνέδριο του κομματος-του πάνω στο θέμα των μισθών αποτελεί σοβαρό πλήγμα ενάντια στη συντηρητική σοσιαλδημοκρατική ηγεσία του εργατικού κόμματος. Το χτύπημα τούτο πιθανόν να επισπεύσει τις αναμενόμενες γενικές εκλογές, μια που η εργατική κυβέρνηση είναι κυβέρνηση μειοψηφίας. Η καταψήφιση της οικονομικής πολιτικής του Κάλλαχαν, είναι από την άλλη μεριά, ένδειξη της έντονης δυσαρέσκειας των εργαζομένων, που φορτώθηκαν τα βάρη της λεγόμενης «αντιπληθωριστικής μάχης».

Όπως είναι γνωστό, τα τελευταία χρόνια η Μ. Βρετανία μαστίζεται από σοβαρά οικονομικά προβλήματα: ανεργία, πληθωρισμός, μειωνόμενο ή ελάχιστο αυξανόμενο βιοτικό επίπεδο κ.α. Για την καταπολέμηση του πληθωρισμού, πάρθηκαν διάφορα «μέτρα λιτότητας». Ακρογωνιαίος λίθος της αντιπληθωριστικής πολιτικής υπήρξε ο απ' ευθείας έλεγχος των μισθών και ο απ' ευθείας έλεγχος των τιμών. Με τη συγκράτηση των συντηριών εμφανίστηκε από την εργατική κυβέρνηση, πολιτική τιμών και εισοδημάτων που καθόριζε τις συζητήσεις στις τιμές και τους μισθούς. Όπως είναι φυσικό, μια

που είναι πιο εύκολος ο έλεγχος των μισθών, η πολιτική τούτη οδήγησε στο χτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Παρ' όλο που η κυβέρνηση Κάλλαχαν δεν διαθέτει απόλυτη πλειοψηφία στη βουλή, έγινε ενεχθη από δεξιούς αντίπαλους-της, γιατί ακριβώς ανάλαβε να διαδραματίσει αυτό το ρόλο.

Πριν λίγες μέρες στο συνέδριο του κόμματος που έγινε στο Μπλάπομλ ο Κάλλαχαν εξέθεσε την πολιτική-του, προβάλλοντας την πρόταση πως οι μισθοί δεν πρέπει ν' αυξηθούν πάνω από 5%. Οι συντηριές που διαθέτουν την πλειοψηφία στο συνέδριο του εργατικού κόμματος καταψήφισαν την πρόταση Κάλλαχαν, και ουσιαστικά αμφισβήτησαν τη γενικότερη-του οικονομική πολιτική. Πολλοί συντηριτικοί ηγέτες προχώρησαν στην καταψήφιση της πρότασης, γιατί βρέθηκαν οι ίδιοι κάτω από την πίεση των μελών-τους. Από την άλλη, ο ρόλος γενικά της αριστερας στο συνέδριο ήταν φέτος ιδιαίτερα σισθητός, κύρια γιατί η χώρα αντιμετωπίζει πολυάριθμα οικονομικά προβλήματα.

Η καταψήφιση της πολιτικής τιμών - εισοδημάτων ήταν μια αντίδραση των εργαζομένων, που φυσικά έχει αδυνατίσει την εργατική κυβερ-

νηση. Και δεν αποκλείεται καθόλου η προκήρυξη γενικών εκλογών, τις οποίες ο πρωθυπουργός αναβάλλει, γιατί φοβάται την άνοδο των συντηρητικών.

Η αδυναμία της αριστερας να προβληθεί σαν παλλακτική λύση, στην Αγγλία δεν υπάρχει κανένα μαζικό αριστερό κόμμα ή οργάνωση, οδήγει μέσα στις συνθήκες της σημερινής κρίσης του συστήματος στην άνοδο των συντηρητικών. Είναι αξιοσημείωτο πως οι συντηρητικοί σήμερα, με την ηγεσία της Κας. Θάστερ, προβάλλουν ένα ακροδεξιό πρόγραμμα. Φαίνεται πως μέσα στο υφιστάμενο κλίμα, η μετατόπιση ψηφοφόρων προς τα δεξιά είναι κάτι που αναμένεται. Φυσικά οι συντηρητικοί δεν θα λύσουν τα προβλήματα, και θα δυσκολευτούν πάρα πολύ ν' αντιμετωπίσουν τις συντηριές. Πριν 4 χρόνια η απεργία των ανθρακωρύχων οδήγησε στη πτώση της κυβέρνησης Χιθ.

Η κρίση αναμένεται να οξυνθεί, γιατί η ταξική πάλη σε οικονομικό επίπεδο είναι αρκετά έντονη. Ούτε ο Κάλλαχαν ούτε η Θάστερ μπορούν να την ξεπεράσουν. Μέσα σε τούτες τις συνθήκες μπορεί κάποιος να ελπίζει πως θα υπάρξει ενίσχυση των αριστερών δυνάμεων που να εξελιχθούν σε κάποιο μαζικό φορέα.

Όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι θα κατέλθουν σε απεργιακό αγώνα που θα αρχίσει με δίωρη στάση εργασίας τη Δευτέρα 23 του Οκτώβρη και θα περάσει σε 24ωρη απεργία στις 6.11.78, με προοπτική τη περαιτέρω δυναμική κλιμάκωση αν η κυβέρνηση συνεχίσει να κρατά την ίδια αρνητική στάση απέναντι στα αιτήματά τους. Ήδη ολόκληρο το νοσηλευτικό προσωπικό των νοσοκομείων και οι υπάλληλοι της Μετερεωλογικής Υπηρεσίας κατέβηκαν τη περασμένη Δευτέρα σε 2ωρη στάση εργασίας με απαίτηση την ικανοποίηση των κλαδικών τους αιτημάτων, όπως την αποζημίωση για εργασία κατά τα σαββατοκυριακά και τις αργίες καθώς και επίδομα βάρδιας για νυχτερινή εργασία. Τα ίδια κλασικά αιτήματα έχουν και οι υπάλληλοι της Μετερεωλογικής υπηρεσίας. Τα αιτήματα αυτά είχε προηγουμένως αποφασίσει η Γραμματεία της ΠΑΣΥΔΥ όπως διεκδικηθούν και κλαδικά ξεχωρά από τα υπόλοιπα βασικά δημοσιοϋπαλληλικά αιτήματα.

Παράλληλα έχει αναγγελθεί για τις 26 του μήνα απεργία των υπαλλήλων των Συμβουλίων Υδατοπρομηθείας Λευκωσίας, Αμμοχώστου Λεμεσού Λάρνακας.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ»

Σύμφωνα με πληροφορίες της εφημερίδας τα «ΝΕΑ» η κυβέρνηση προτίθεται να πάρει άμεσα και δραστικά μέτρα για να αντιμετωπίσει τους σοβαρούς κινδύνους που αντιμετωπίζει η Κυπριακή οικονομία.

Έτσι - σύμφωνα πάντα με τα «ΝΕΑ» σε πρόσφατη έκτακτη συνεδρία του Υπουργικού Συμβουλίου, ο υπουργός Οικονομικών εισηγήθηκε συγκεκριμένες προτάσεις για την αντιμετώπιση και την αποτροπή της κατάρρευσης της οικονομίας. Οι προτάσεις του κ. Παπαλιδη προβλέπουν ανάμεσα σε άλλα:

- * Αναστολή όλων των μη παραγωγικών έργων απ' όλα τα υπουργεία και προώθηση μόνο παραγωγικών έργων, καθώς και δραστικές περικοπές των δαπανών για την λειτουργία της κρατικής μηχανής.
- * Προώθηση αυστηρού ελέγχου των τιμών για να αποκοπουν άμεσα οι πληθωριστικές τάσεις.
- * Διαφοροποίηση του φορολογικού συστήματος με τροποποίηση των σημερινών συντελεστών και μεθόδων.
- * Εφαρμογή - περιορισμών στην εξαγωγή συναλλάγματος.
- Δεν έχουμε πρόθεση σήμερα να σχολιάσουμε αυτά τα μέτρα γιατί πρόκειται για πληροφορίες που δεν έχουν ακόμα επιβεβαιωθεί. Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι η οικονομία δεν πάει καλά η καλύτερα πάλι όλο και χειρότερα, κι' ας μιλάνε οι επίσημοι της κυβέρνησης και οι συντεχνίες, για «οικονομικό θαύμα» κι' ας προβάλλεται από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο η «προσφορά» της «ιδιωτικής» πρωτοβουλίας» στην «ανάκαμψη» της οικονομίας-μας.
- Μπορεί να λύσει αυτό το πρόβλημα ο κύριος υπουργός των οικονομικών;
- Η μέχρι σήμερα οικονομική

ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΑΓΩΝΑ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

2ωρη στάση εργασίας πραγματοποιήσαν οι νοσοκόμοι

ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

και των παρανόμων επεμβάσεων της στη Δ.Υ.

Όπως υποστηρίξαμε και στο προηγούμενο μας άρθρο για τους δημόσιους υπαλλήλους επιβάλλεται όπως αποφασιστικά προχωρήσουν στην απαίτηση των δικαιωμάτων τους χωρίς ταλαντεύσεις και υποχωρήσεις στις οποίες θα σπρώξει η κυβέρνηση όπως και στο παρελθόν

Πληροφορίες από τα κατεχόμενα αναφέρουν πως και οι Τουρκοκύπριοι δημόσιοι υπάλληλοι είναι αποφασισμένοι να διεκδικήσουν με δυναμικά μέτρα τα δικαιώματά τους.

Το περασμένο δεκαήμερο γράφτηκε στον Τουρκοκυπριακό τύπο πως οι δημόσιοι υπάλληλοι που είναι οργανωμένοι στη συντεχνία «Κτάμς» με ανακοίνωσή τους διεκήρυσαν πως «με δυναμικά μέτρα και απεργίες» αποφάσισαν κατ' αρχήν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, και πως παράλληλα με τον οικονομικό αγώνα θα αναλάβουν και «πολιτικό αγώνα για την αλλαγή του υφιστάμενου οικονομικού συστήματος». Στη σύσκεψη της ηγεσίας της «Κτάμς» καταγορήθηκε το κράτος για εκμεταλλευτική και πληθωριστική πολιτική και χαρακτηρίστηκε η απόφαση για «πάγωμα» του τιμωριστικού σαν γελωτό μέτρο για την αντιμετώπιση του καλπάζοντος πληθωρισμού.

Με την εξαγγελία του απεργιακού αγώνα την περασμένη βδομάδα από την ΠΑΣΥΔΥ φαίνεται πως η συντηρία βρίσκεται στην αναγεννητική πορεία. Καμμία παρέκκλιση για κανένα λόγο δεν χωρεί.

Ακόμα η «Κτάμς» τόνισε πως η συμφωνία «Τούρκ-Σεν» δεξιά συντηρία και κυ-

βέρνησης καταπατεί τα δικαιώματα των εργαζομένων. Η αντίδραση αυτή των δημοσίων υπαλλήλων του καθεστώτος του Βορρά δείχνει πως και αυτοί βρίσκονται κάτω από την ίδια καταπίεση που βρίσκονται οι υπόλοιποι εργαζόμενοι και πως ο αγώνας τους είναι μέρος του καθημερινού ογκούμενου κύματος εργατικών διεκδικήσεων.

Ακόμα η πολιτική προέχταση που γίνεται μέσα από την ανακόινωσή των ιδίων των δημοσίων υπαλλήλων - για «πολιτικό αγώνα για την αλλαγή του υφιστάμενου οικονομικού συστήματος» - επιβεβαιώνει ακόμα μια φορά το υψηλό βαθμό πολιτικής συνειδητοποίησης στον οποίο έχουν φτάσει οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι τον

τελευταίο καιρο. Φαίνεται καθαρά πως μέρα με τη μέρα μεγαλώνει η αντίθεση ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το Ντεκτασικό καθεστώς από τη μια και των εκμεταλλευόμενων εργατών και φτωχών μαζών από την άλλη. Μέσα στην ταξική όξυνση που ευρύνεται, αρκετά κοντά στον αγώνα των οικονομικών απαιτήσεων, φαίνεται πως έχει φτάσει και ο πολιτικός αγώνας.

Μια, τέτοια όμως προοπτική επιβάλλει την ανταπόκριση και από μέρους της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης.

Α: Λάμπρου.

Το νοσηλευτικό προσωπικό των νοσοκομείων παγκύπρια, κατέβηκε σε δίωρη στάση εργασίας με απαίτηση την ικανοποίηση των κλαδικών αιτημάτων για αποζημίωση για εργασία κατά τα σαββατοκυριακά και αργίες καθώς επίδομα βάρδιας για νυχτερινή εργασία. Η στάση εργασίας ήταν καθολική και πολλοί νοσοκόμοι που βρίσκονταν εκτός καθήκοντος εκείνη την ώρα παρουσιάστηκαν για να συμμετάσχουν στην απεργία.

Νοσοκόμοι και νοσοκόμες με τους οποίους μιλήσαμε φαίνονται αποφασισμένοι να κατέλθουν σύντομα σε δυναμικότερο αγώνα αν η Κυβέρνηση δεν τους ικανοποιήσει τις προσεχείς μέρες. Καμμία άλλη πίστωση χρόνου δεν θα δώσουν αφού η τελευταία προειδοποίηση και προθεσμία 20 ημερών που έδωσαν προς την κυβέρνηση, έληξε τη μέρα της στάσης-τους.

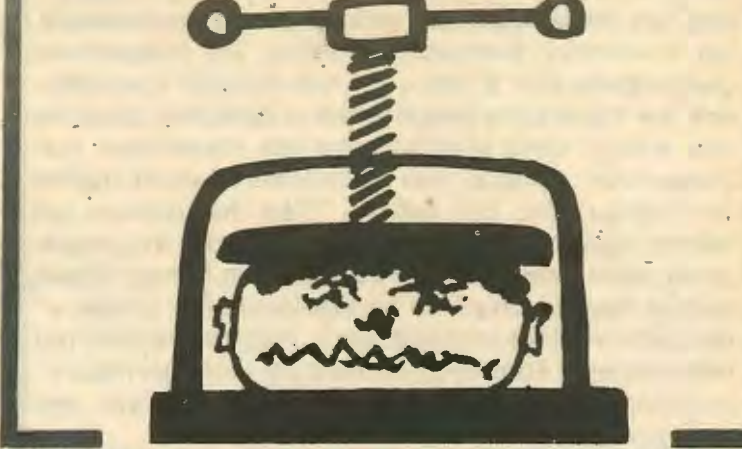
στόχος του πραγματικά ο φασισμός;

Αντίθετα ετοιμάζεται για καινούργιο κτύπημα στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, εγκινδύνονται την πολιτική της «λιτότητας» υποσχεται νέες διευκολύνσεις στους εργαζόμενους και λιβανίζει την λεγόμενη «ιδιωτική πρωτοβουλία» κατοχυρώνονται έτσι ένα στυγνό και ανελκτικό εκμεταλλευτικό σύστημα. Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι μάζες των εργαζομένων είναι ικανοποιημένες απ' αυτή την κατάσταση, η απαγοίτευση τους μεγαλώνει μέρα με τη μέρα και δικαιολογημένα κτυπούν, άδιστα ίσως σήμερα, μια άλλη λύση.

Πρόσφατα ακόμα ασχολήθηκα μέσα από τη στήλη της «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ» με το θέμα του φασιστικού κινδύνου και εξήγησα ότι ο φασισμός είναι αποτέλεσμα συγκεκριμένων κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών συνθηκών, που δεν μπορεί να προσφέρει μια υπαλλακτική λύση. Η σημερινή κυβέρνηση δεν μπορεί ούτε είναι ικανή να αφαιρέσει το κοινωνικό και το πολιτικό υπόβαθρο του φασισμού. Ούτε μέχρι σήμερα έχει δώσει οποιεσδήποτε ενδείξεις ότι μπορεί να προσφέρει μια υπαλλακτική λύση.

Γιατί λοιπόν δημιουργείται αυτή τη στιγμή το καινούργιο είδος αστυνομικό στυμ; Ποιο θα είναι το αντικείμενο του; Και ποιο θα είναι οι πραγματικοί του στόχοι; Είναι πραγματικά ο φασισμός;

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σκάνδαλο συνιστούν δυο βιβλία της Γεωγραφίας που εξέδωσε το 1977 - τρία χρόνια μετά τη «Δημοκρατία» - ο οργανισμός Εκδόσεων Διδαχτικών Βιβλίων και κυκλοφόρησαν φέτος σε διδαχτικά εγχειρίδια για την Α και Γ' τάξη των Γυμνασίων.

Στα βιβλία αυτά γίνεται αναφορά στην Κύπρο, με αρκετές ανακρίβειες - ιστορικές και γεωγραφικές - και με μια ουσιαστική παράλειψη που δεν μπορεί να είναι τυχαία, αλλά είναι σαφώς θέμα πολιτικής. Και στα δυο βιβλία γίνεται λόγος για τις διακοινωτικές συγκρούσεις του 1963-64 και για την τουρκική εισβολή, αλλά δεν αναφέρεται τίποτε για το φασιστικό πραξικόπημα της χούντας που έδωσε το πρόσημο για την εισβολή. «Τον Ιούλιο του 1974 οι τουρκοί αποβίβασταν στο νησί και κατέλαβαν τα βόρεια τμήματα» κ.λ.π. γράφει το βιβλίο της Α' τάξης. Κι εκείνο της Γ' τάξης αναφέρει: «Τον Ιούλιο του 1974 τουρκικά στρατεύματα αποβίβασταν στο νησί και κατέλαβαν το βόρειο τμήμα της». Μόνο χωρίς λέξη για ΕΟΚΑ Β', χούντα, ένοπλο φασισμό, πραξικόπημα, προδοσία. Και μάλιστα για να μην υπάρχει αμφιβολία ότι η παράλειψη είναι πολιτική πράξη, στο

Βιβλία Σκάνδαλα

Επίσης στο βιβλίο της Αγωγής του Πολίτη της Εκτης τάξης στο κεφάλαιο ολοκληρωτικά καθεστώτα αναφέρονται: (α) Διχτατορία (β) Το φασιστικό πολιτεύμα (γ) Ο κομμουνισμός (δ) Το πολιτεύμα της Κίνας (ε) Οι λαϊκές Δημοκρατίες. Έχτος απ' αυτά τα βιβλία υπάρχουν κι άλλα, όπως τον Θρησκευτικών της Φιλοσοφίας, της Ιστορίας μέσα από τα οποία γίνεται αντικομμουνιστική προπαγάνδα.

Σκοπος του αστικού εκπαιδευτικού συστήματος είναι να περάσει τη δική του φιλοσοφία μέσα στους μαθητές, να τους διαπλάσει όπως θέλει. Για να το πετύχουν αυτοί πλαστογραφούν παρασωπούν, δια στρεβλώνουν ιστορικά γεγονότα και φιλοσοφικές ιδέες.

Παίρνοντας όλα αυτά υπόψη η Δημοκρατική Νεολαία Δόρου Λοίζου σε φορέας συσπείρωσης των μαθητών που αγωνίζονται για την καλύτερη της Μέσης Εκπαίδευσης καθόρισε μέσα στους στόχους της και τους

ομιλία του προέδρου της ΠΟΕΔ στην Π. Στέγη.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καυτά πολλά και μεγάλα προβλήματα αντιμετωπίζουν οι δασκάλοι, πολλά από τα οποία είναι επείγοντα και εκκρεμούν από αρκετό χρόνο. Σε ομιλία του στην «Πνευματική Στέγη» ο Πρόεδρος της ΠΟΕΔ κ. Ταπακούδης ανέλυσε με λεπτομέρεια τα προβλήματα των δασκάλων τονίζοντας ότι πολλά απ' αυτά απασχολούν όλους τους εργαζόμενους. Μεταξύ άλλων είπε ότι στο θέμα του φόρου εισοδήματος η κυβέρνηση έδειξε και δείχνει πλήρη αδιαφορία. Τακτική που αν συνεχιστεί θα διαταράξει τις εργατικές σχέσεις. Για τις μισθολογικές αυξήσεις είπε ότι οι εκπαιδευτικές οργανώσεις και άλλοι κρατικοί υπάλληλοι ζήτησαν αυξήσεις 13% που παραχωρήθηκαν στους ημικρατικούς. Εισηγήθηκε ακόμα την ίδρυση νηπιαγωγείων για να φοιτούν τα παιδιά που δεν εγγράφονται στο Δημοτικό σχολείο, και παγοποίηση των χρεών των προσφύγων.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΕΔΕΚ-ΕΔΕΝ-ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Δημοσιεύουμε σήμερα σε τρίτη συνέχεια την ομιλία μέλους του Οικονομικού γραφείου του Σοσιαλιστικού Κόμματος που έγινε στο σεμινάριο ΕΔΕΚ - ΕΔΕΝ - ΦΟΙΤΗΤΩΝ στις 22-23 Αυγούστου 1978 για την Κυπριακή οικονομία.

Ο τρόπος της παραγωγής σε μια δοσμένη κοινωνία - οι παραγωγικές σχέσεις αποτελούν την οικονομική βάση της κοινωνίας. Πάνω σ' αυτή την βάση φτιάχνεται ο υπερσκελετός της κοινωνίας ή το σύγολο των πολιτιστικών εκδηλώσεων της, - δηλαδή το σύστημα των οικοδομητικών όπως είναι το πολιτικό καθεστώς και οι πολιτικοί θεσμοί, καθώς και μορφές της κοινωνικής συνείδησης όπως είναι η θρησκεία, επιστήμη, θρησκεία, φιλοσοφία και άλλα. Η βάση του συστήματος είναι ο τρόπος της παραγωγής - οι παραγωγικές δυνάμεις και οι παραγωγικές σχέσεις - και σε κάθε επίπεδο, πιο άμεσα στην πολιτική και ιδεολογική πάλη, αντανακλούνται οι οικονομικές συνθήκες ζωής της κοινωνίας.

Ο τρόπος παραγωγής στην Κυπριακή οικονομία είναι ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής και οι παραγωγικές σχέσεις, καθαρά καπιταλιστικές. Η Κύπρος δεν είναι μια ανεπτυγμένη καπιταλιστική χώρα, αλλά έχει φτάσει σ' ένα σχετικά προχωρημένο στάδιο καπιταλιστικής οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης, μέσα στα πλαίσια των δικών της ειδικών συνθηκών και παραδοσιακών οικονομικών συνδέσεων. Έχει γίνει μέρος του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Η ταξική και πολιτικο-κοινωνική της διάθροση αντανακλά άμεσα την καπιταλιστική της οικονομική βάση.

Τώρα όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση, τα διάφορα οικοδομήματα - το πολιτικό, το ταξικό το κοινωνικό γενικά και τα άλλα της Κύπρου, δεν είναι απλώς παθητική συνέπεια της οικονομικής βάσης. Αυτά τα ίδια τα συστήματα εξασκούν την δική τους επίδραση πάνω στην οικονομική βάση και επηρεάζουν την εξέλιξη της κοινωνίας.

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που θέλουμε να περιγράψουμε, σ' αυτή την πολύ σύντομη εισήγηση, την σημερινή μη κατεχόμενη Κυπριακή οικονομία. Σκοπός είναι να καταλήξουμε σε ωρισμένα συμπεράσματα όχι μόνο για την φύση της Κυπριακής οικονομίας και κοινωνίας, αλλά και για το ρόλο που παίζει σήμερα το κράτος, όσον αφορά την επίδραση του πάνω στην οικονομική βάση - και τι θα έπρεπε να ήταν αυτός ο ρόλος κάτω από τις σημερινές συνθήκες που βρίσκεται ο λαός και ο τόπος.

Ο χρόνος δεν μας επιτρέπει παρα μια γενική εξέταση της Κυπριακής οικονομίας ούτε την παρουσίαση εδώ στοιχείων για την τεκμηρίωση των παρατηρήσεων αυτών.

Πρώτα, λίγα λόγια για την Κυπριακή οικονομία σαν μέρος του ιμπεριαλιστικού οικονομικού συστήματος και τις σχέσεις-της μ' αυτό. Η Κύπρος είχε και θα συνεχίσει να έχει, βασικά μια πολιτικο-στρατιωτική σημασία για τον ιμπεριαλισμό. Δεν έχει πλουτοπαραγωγικούς πόρους άμα σε εκμεταλλεύομενους από ξένα κεφάλαια, όπως ωρισμένες χώρες του Τρίτου Κόσμου. Ούτε και είναι σημαντική σαν αγορά για τα προϊόντα των ανεπτυγμένων χωρών. (Παρεμπιπτόντως, αυτά εξηγούν και την ανενόχλητη, από τον ιμπεριαλισμό, ελευθερία που είχε η Κυπριακή αστική τάξη, μετά το 1960, να αναπτύξει την οικονομία. Το έκανε αυτό και χωρίς την ιδιοποίηση ενός μεγάλου μέρους του πλεονάσματος από τους ξένους.

Βεβαίως οικονομικές σχέσεις με το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα υπάρχουν. Η Κυπριακή οικονομική ολιγαρχία οικονομικά και πολιτικά έχει γίνει εξάρτημα αυτού του συστήματος. Αρχικά αυτό γινόταν μέσω των παραδοσιακών οικονομικών συνδέσεων όπως είναι το εμπόριο. Σήμερα η εξάρτηση αυτή έχει γίνει πιο ολοκληρωτική και σε όλους τους τομείς.

Η Κύπρος, άναφραμε, δεν έχει επενδυτική ή αγοραστική σημασία για

το ξένο κεφάλαιο. Έχει όμως πρόσφατα, ειδικά μετά το 1974, αποκτήσει μίαν άμεση οικονομική σημασία σαν στρατηγικό οικονομικό κέντρο που εξυπηρετεί το οικονομικό σύστημα της περιοχής. Αυτή η σημασία απορρέει όχι μόνο από την γεωγραφική θέση της Κύπρου κοντά στις πρόσφατα αγορές της Μέσης Ανατολής, αλλά και από την ίδια την φύση της Κυπριακής οικονομίας.

Στον τομέα των υπηρεσιών η Κύπρος μπορεί να προσφέρει πάρα πολύ. Έχει ένα ανεπτυγμένο μοντέρνο τραπεζικό σύστημα, τεχνικές και άλλες υπηρεσίες και έναν υψηλού μορφωτικού επιπέδου πληθυσμό. Επίσης το φορολογικό σύστημα της Κύπρου ενθαρρύνει την ίδρυση ξένων γραφείων που διαχειρίζονται από την Κύπρο τις επιχειρήσεις-τους στην περιοχή. Μετά από την εισβολή και ειδικά σαν συνέπεια του πολέμου στο Λίβανο, ο ρόλος της Κύπρου σαν τέτοιο κέντρο έχει μεγαλώσει. Αντικατάστησε σε ένα βαθμό τον Λίβανο και φαίνεται πως θα μονιμοποιηθεί αυτός ο

Έτσι ο ιμπεριαλισμός, βορειοαμερικάνικος και δυτικοευρωπαϊκός, για πολιτικούς λόγους αλλά και για οικονομικούς τώρα, επιδιώκει σήμερα να φτιάξει ένα οικονομικό σύστημα στην Κύπρο και επομένως και ένα πολιτικο-οικοδομητικό που να εξυπηρετεί τα συγκεκριμένα συμφέροντα του συστήματος στην περιοχή. Δηλαδή, μέσω της Κυπριακής οικονομικής ολιγαρχίας, άμεσα και έμμεσα διατηρεί και ενισχύει το δοσμένο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής προς όφελος του ίδιου και της ίδιας της ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας.

Το γεγονός πως σε κάποιο στάδιο μετά την εισβολή, η Κύπρος κατά κεφαλή έπαιρνε περισσότερη ξένη, ουσιαστικά αμερικάνικη βοήθεια, από κάθε άλλη χώρα, δεν είναι άσχετο με αυτό. Η βοήθεια αυτή πήγε προς την ανέγερση προσφυγικών συνοικισμών, σαν μέρος ενός σχεδίου για την μείωση του αιτήματος των προσφύγων για αγώνα για επιστροφή και προς την ενίσχυση της οικονομίας και της ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας. Αυτά τα κίνητρα σήμερα του ιμπεριαλισμού πρέπει να έχουν γίνει ολοκάθαρα.

Αν κοιτάξουμε, γενικά, τώρα την Κυπριακή οικονομία σήμερα, θα δούμε πως η εισβολή, ή μάλλον οι συνθήκες που δημιουργήθηκαν μετά από την εισβολή και η κυβερνητική οικονομική πολιτική που ακολούθησε, είχαν σαν αποτέλεσμα την επιτάχυνση ωρισμένων τάσεων μέσα στην οικονομία - που ήταν φανερές και πριν από την εισβολή.

Πριν την εισβολή γενικό χαρακτηριστικό της Κυπριακής οικονομικής ανάπτυξης, ήταν, όπως και σε πολλές αναπτυσσόμενες χώρες, μια στασιμότητα του ποσοστού του εθνικού εισοδήματος που προερχόταν από τον αγροτικό και άλλους παραδοσιακούς τομείς και η αύξηση του ποσοστού από τον τομέα της μεταποίησης και ωρισμένων άλλων τμημάτων της οικονομίας. Με την κατάληψη από τον Τουρκικό στρατό των αγροτικών περιοχών του Βορρά και με την επανδραστική εισβολή στην ελεύθερη Κύπρο, κάτω από ενοικώτατους όρους ενός μεγάλου αριθμού βιομηχανικών μονάδων από το Βορρά οι σχέσεις μεταξύ του Αγροτικού τομέα και των άλλων άλλαξαν. Συνεχίζεται σήμερα η άνοδος της προσφοράς του τομέα της μεταποίησης υπηρεσιών και εμπορίου στο Εθνικό εισόδημα.

Επίσης οι χιλιάδες χωρίς δουλειά, κυρίως από τον αγροτικό τομέα, πρώην ανεξάρτητοι μικροαγροί μικροεπιχειρηματίες και τεχνίτες που ζούσαν ταυτόχρονα από την γεωργία και από άλλες δουλειές, αναγκάστηκαν να παντοει εξωτερικό, ή να ψάξουν δουλειά σε άλλους τομείς της οικονο-

μίας. Δηλαδή αυξήθηκε το ποσοστό του εργατικού δυναμικού στο οποίο δεν ανήκαν, σε καμία μορφή μέσα παραγωγής. Χιλιάδες δεν είχαν ούτε καν δική τους στέγη και ήταν αναγκασμένοι να προσφέρουν την εργασία τους για μισθό. Δηλαδή ο τρόπος με τον οποίο τώρα απασχολείται ο πληθυσμός έχει και αυτός αλλάξει σημαντικά.

Αποτέλεσμα της εισβολής και της οικονομικής ανάπτυξης άμεσα μετά, ήταν μια αλλαγή στις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων τομέων της οικονομίας, τον τρόπο απασχόλησης του πληθυσμού και μια αλλαγή στην σχετική διανομή του πλούτου του εθνικού εισοδήματος. Για παράδειγμα το Ακαθάριστο Εθνικό Εισόδημα σήμερα της Κύπρου σε σταθερές τιμές έχει φτάσει αυτό του 1973. Οι βιομηχανία, το εμπόριο, οι μεγάλοι εργοληπτικοί οικοί ακόμα, και η γεωργία έχουν φτάσει και ωρισμένα έχουν περάσει σε επίπεδα παραγωγής και εισοδημάτων που υπήρχαν το 1973. Η κατανομή όμως αυτού του εθνικού εισοδήματος είναι πολύ διαφορετική από το τι ήταν το 1973. Αυτό δεν χρειάζεται άλλη τεκμηρίωση πέραν του τι βλέπουμε καθημερινώς. Ο ταξικός χαρακτήρας του συστήματος παραγωγής έχει γίνει πολύ πιο έντονος στα τελευταία 4 χρόνια. Οι τάσεις υπήρχαν από πριν αλλά η εισβολή και το είδος της οικονομικής ανάπτυξης μετά τις επετάρχυναν.

Οι βασικοί τομείς της οικονομίας δεν αλλάζουν μόνο όσο αφορά την σχετική προσφορά τους στο εθνικό εισόδημα και τις σχέσεις μεταξύ τους. Υπάρχουν και αλλαγές μέσα στους ίδιους αυτούς τους τομείς που έχουν γενικότερες οικονομικές και πολιτικο-κοινωνικές επιπτώσεις.

Ο αγροτικός τομέας παρουσιάζει τάσεις προς μεγάλες βιομηχανοποιημένες μονάδες που απαιτούν τεράστια κεφάλαια σε σύγκριση με τις παραδοσιακές μονάδες. Τέτοιες μονάδες υπάρχουν στην κτηνοτροφία και σε ωρισμένες καλλιέργειες και τα κέρδη είναι τεράστια και σίγουρα. Φαίνεται επίσης πως ξανάρχισε, σε πολύ μικρή κλίμακα, η διοχέτευση ενός μέρους του πλεονάσματος από άλλους τομείς της οικονομίας σε τέτοιες αγροτικές επιχειρήσεις.

Κύριος λόγος τώρα με την σταθεροποίηση της οικονομίας και με τα μεγάλα κέρδη που δεν φυγαδεύτηκαν στο εξωτερικό είναι η προσπάθεια για επιβίωση της αξίας του χρήματος και η γη είναι ένας τρόπος που παραδοσιακά χρησιμοποιείται από την οικονομική ολιγαρχία. (Αυτό το φαινόμενο της επένδυσης σε αγροτικές επιχειρήσεις του πλεονάσματος άλλων τομέων παρουσιάζεται σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό στις αναπτυσσόμενες χώρες).

Σήμερα επίσης ο αριθμός των οικογενειών στην ύπαιθρο που συντηρούνται αποκλειστικά από αγροτικές μονάδες έχει μειωθεί. Αυτό το εργατικό δυναμικό μένει υποαπασχολημένο στην ύπαιθρο ή ψάχνει δουλειά στις πόλεις. Κάτω από τις συνθήκες αυτές η διαφορά βιοτικού επιπέδου μεταξύ του αγροτικού πληθυσμού και του πληθυσμού των πόλεων είναι μεγάλη, όπως ήταν και πρώτα, αλλά και αυξάνεται. Αυτή η οικονομική διαφορά μεταξύ υπαίθρου και πόλης δεν μπορεί παρα να έχει και αυτή σημαντικές επιπτώσεις.

Παρατηρούνται και αλλαγές μέσα στον ίδιο το βιομηχανικό τομέα που σύντομα θα απασχολεί το ένα πέμπτο των εργατικών δυναμικού. Πριν από την εισβολή η βιομηχανική παραγωγή προερχόταν από βιομηχανίες που βασιζόνταν πάνω σε Κυπριακές πρώτες ύλες και που απαιτούσαν σχετικά

μεγάλα κεφάλαια π.χ. τα τσιμεντοποιεία και κονσερβοποιεία. Μετά από τον πόλεμο και την εισβολή οι καινούργιες μονάδες που δημιουργήθηκαν βασίσθηκαν πάνω σε μεθόδους εντατικής εργασίας. Δηλαδή τέτοιες βιομηχανίες απορροφούσαν μικρές κεφαλαιούχες επενδύσεις και χρησιμοποιούσαν πολλά εργατικά χέρια σε σχέση με τα μηχανήματα παραγωγής. Όλες οι τέτοιες βιομηχανίες ήταν ελαφράς μορφής βιομηχανίες που λόγω των χαμηλών κόστων παραγωγής και ταυτόχρονα των αναταραχών στο Λίβανο εξυπηρετούσαν και ξένες αγορές, ειδικά του Αραβικού κόσμου.

Η Κυβέρνηση έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ενθάρρυνση τέτοιων βιομηχανικών μονάδων. Βοηθούσε με γη και στην εξεύρεση τραπεζικών διευκολύνσεων μέσω του Σχεδίου Κυβερνητικών Εγγυήσεων. Έτσι, με πολύ χαμηλές προσωπικές επενδύσεις, μεγάλο μέρος της βιομηχανικής τάξης βοηθήθηκε να επανδραστικοποιηθεί σε βιομηχανίες που χρησιμοποιούσαν το τότε άφθο νο και φτηνό εργατικό δυναμικό και που προσέφεραν γρήγορα κέρδη χωρίς μεγάλους οικονομικούς κινδύνους για τους ιδιοκτήτες.

Το γεγονός πως έγιναν πολλές πρόχειρες επενδύσεις με σκοπό το γρήγορο κέρδος είχε σοβαρές συνέπειες που εμφανίζονται σήμερα στην βιομηχανία. Μέρος του Κυπριακού βιομηχανικού τομέα βρίσκεται σε αδιέξοδο. Υπάρχει μια σοβαρή έλλειψη εργατικού δυναμικού σ' αυτό τον τομέα, που δεν οφείλεται σε γενικότερη έλλειψη, αλλά σε μίαν απροθυμία εκ μέρους εργατών, λόγω των κακών συνθηκών εργασίας, να εργαστούν στην μεταποίηση. Χωρίς ένα άφθονο φθινό εργατικό πολλές μονάδες δεν μπορούν να επιβιώσουν. Η μόνη λύση είναι η αυτοματοποίηση και καινούργιες επενδύσεις σε πιο μοντέρνους τρόπους παραγωγής. Η έλλειψη ρευστότητας του τραπεζικού συστήματος και μια επιβίωση ακόμα εκ μέρους της οικονομικής ολιγαρχίας λόγω της πολιτικής κατάστασης κάνουν τέτοιες επενδύσεις είναι το άλλο σκέλος του αδιεξόδου στο οποίο βρίσκεται σήμερα μέρος της Κυπριακής βιομηχανίας.

Εμφανίζεται όμως ταυτόχρονα μια προσπάθεια, όπως προπολεμικά προς επενδύσεις που απαιτούν μεγάλες κεφαλαιούχες επενδύσεις. Έχουν δημιουργηθεί μετά τον πόλεμο αρκετές μεγάλες μονάδες. Πολλές από αυτές προγραμματίστηκαν πριν την εισβολή αλλά αρκετές πολύ πρόσφατα. Τα εργοστάσια λιπασιμάτων και τσιμεντοσφάτων χρησιμοποιούν Κυπριακές πρώτες ύλες υψηλής ποιότητας σε σύγκριση με ξένες πηγές και είναι σε πλεονεχτική θέση για εξαγωγές. Έχει δημιουργηθεί εργοστάσιο χαρτονίου και πολλές άλλες μεγάλες επενδύσεις προγραμματίζονται. Αυτές οι επιχειρήσεις είναι μονοπώλια εντός της Κύπρου και η τάση αυξάνεται προς την συγκέντρωση της παραγωγής σε ένα μειωμένο αριθμό εταιρειών, σε ορισμένα είδη. Οι επενδύσεις του Συνεργατισμού και του συγκροτήματος της ΕΜΕ ενισχύουν αυτή την τάση.

Δύο άλλοι τομείς που πρέπει να αναφερθούν είναι ο Τουρισμός και ο τομέας των Κατασκευών.

Ο Τουρισμός αυξάνεται σημαντικά και θα απορροφήσει μεγάλο μέρος του άνεργου και υποαπασχολούμενου πληθυσμού. Ο ρόλος του ξένου κεφαλαίου σ' αυτό τον τομέα είναι πιο άμεσος παρά σε άλλους τομείς και σε αρκετά καινούργια ξενοδοχεία συμμετέχουν Άραβες και άλλοι ξένοι. Σ' αυτό τον τομέα η Κυβέρνηση έχει προγραμματίσει σχέδια δανειοδοτήσεως που θα έχουν σαν αποτέλεσμα τον περαιτέρω εμπλουτισμό μόνο των πιο οικονομικά ισχυρών προσφύγων ξενόδοχων.

Στον τομέα των Κατασκευών φαίνονται ξεκάθαρα οι αδυναμίες και οι ελλείψεις κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής. Υπάρχει στον τόπο σήμερα ένα τεράστιο στεγαστικό πρόβλημα, αλλά κανένας έλεγχος πάνω στη δράση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Στον τομέα των Κατασκευών φαίνονται ξεκάθαρα οι αδυναμίες και οι ελλείψεις κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής. Υπάρχει στον τόπο σήμερα ένα τεράστιο στεγαστικό πρόβλημα, αλλά κανένας έλεγχος πάνω στη δράση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Πολύτιμα οικοδομικά υλικά σπαταλούνται σε πολυτελείς πολυκατοικίες, δεν υπάρχει ουσιαστικός έλεγχος των τιμών αυτών των υλικών και επομένως ούτε στην τελική τιμή της στέγης και στα ενοίκια. Οι φορολογικές απαλλαγές και η έλλειψη ελέγχου ενθάρρυναν την αισχροκέρδεια και την εκμετάλλευση. Χιλιάδες σήμερα συνεχίζουν να κατοικούν σε ακατάλληλη στέγη.

Αυτές είναι ορισμένες παρατηρήσεις για την Κυπριακή οικονομία - πολύ γενικές για τους βασικούς τομείς.

Επιπλέον σήμερα πρέπει να προσθέσουμε ότι υπάρχουν σημεία μιας οικονομικής κρίσης. Υπάρχει ανισόρροπη οικονομική ανάπτυξη, πληθωρισμός, ντόπιος και εισαγόμενος, που μειώνει συνεχώς το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και μια ραγδαία χειροτέρευση στο ισοζύγιο πληρωμών. Έχουν ληφθεί από την Κυβέρνηση ορισμένα μέτρα για να περιοριστούν οι εισαγωγές.

Επίσης γίνεται και μακροπρόθεσμος οικονομικός προγραμματισμός με σκοπό την λύση ορισμένων προβλημάτων. Δεν μπορούν όμως αυτά τα μέτρα να λύσουν τα βραχυπρόθεσμα ούτε τα μακροπρόθεσμα οικονομικά προβλήματα του τόπου. Ο λόγος είναι πως ολόκληρη οικονομική πολιτική του κράτους σήμερα είναι βασισμένη πάνω σε μια οικονομικοπολιτική φιλοσοφία που εκ της φύσεως της δεν μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του συνόλου του λαού, πολιτικά και οικονομικά.

Μέχρι τώρα, το κράτος, άθελα και συνειδητά επιδρα πάνω στην οικονομική βάση με τρόπο που ενισχύει τα συμφέροντα της ντόπιας και των ξένων οικονομικών ολιγαρχιών. (Δυστυχώς πρέπει να προσθέσουμε, σ' αυτό βοηθάει και από μια λανθασμένη ιδεολογική και τακτική προσέγγιση από την ηγεσία της εργατικής τάξης). Η επίδραση του κράτους πάνω στην οικονομική βάση πρέπει να αλλάξει ριζικά εαν θα διεχθαι ο αγώνας για την σωτηρία του τόπου. Για να γίνει αυτό πρέπει οι δυνάμεις που πράγματι αντιπροσωπεύουν το σύνολο του λαού, να εξασκήσουν, μέσω του κράτους, την σωστή πίεση πάνω στην οικονομική βάση.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο τότε, όταν μεγάλο μέρος της οικονομικής βάσης είναι κάτω από δημοκρατικό έλεγχο θα απολαχτούσε από τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες που τόσο έντονα υπάρχουν και χειροτερεύουν και να μπορέσει ο λαός με τα οικονομικά μέσα αυτά στην διάθεση του να αγωνιστεί για απελευθέρωση. Αυτοί που σήμερα έχουν τα οικονομικά μέσα στα χέρια τους δεν δείχνουν καμία πρόθεση να τα χρησιμοποιήσουν για το αγώνα εναντίον του ιμπεριαλισμού και της εκμετάλλευσής και μάλλον προσπαθούν συνεχώς να εμποδίσουν τέτοιο αγώνα. Το κράτος δυστυχώς τους ενισχύει.

Απο το σεμινάριο τους στο Χίλτον

ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΦΩΝΑΖΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΟΥΝ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ

Στο σεμινάριο των εργοδοτών, που διοργανώθηκε πριν λίγες μέρες, στο ξενοδοχείο Χίλτον, δόθηκε για μια ακόμα φορά η ευκαιρία στους εργοδότες να εκφράσουν τη γενική τους φιλοσοφία αλλά και τη θεώρηση των οικονομικών πραγμάτων μέσα στις σημερινές συνθήκες που διέρχεται η Κύπρος.

Πολύ επιγραμματικά ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Εργατών Κύπρου έκανε με ευχαρίστηση τη διαπίστωση πως «η σταθερή φιλοσοφία της κυπριακής κυβερνήσεως υπήρξε η δημιουργία έργων υποδομής και η καλλιέργεια κλίματος προωθήσεως των ιδιωτικών δραστηριοτήτων και επενδύσεων...». Με λίγα λόγια ο πρόεδρος της ΟΕΚ ευχαρίστησε την κυβέρνηση γιατί υποβοήθησε τον ιδιωτικό τομέα στην προσπάθεια του να πραγματοποιεί κέρδη. Η κυβέρνηση συνέχισε ο κ. Σολομίδης «εμπιστεύθηκε την επανδραστηριοποίηση της οικονομίας στην ιδιωτική πρωτοβουλία, την οποία ενθάρρυνε με κίνητρα και άλλα μέτρα να πρωτοστατήσει και να θαυματουργήσει τελικά, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα».

Όλοι φυσικά γνωρίζουν τη διαδικασία της λεγόμενης επανδραστηριοποίησης.

Αφειδώλευτα δόθηκαν τεράστια κίνητρα στους επιχειρηματίες με γενναιόδωρες φορολογικές εκπτώσεις και απαλλαγές, το σχέδιο κρατικών εγγυήσεων, με το οποίο το κράτος εγγυόταν τις δραστηριότητες των επιχειρήσεων κ.ά. Πάνω απ' όλα η επανδραστηριοποίηση πραγματοποιήθηκε πάνω στις πλάτες των εργαζομένων, που δέχτηκαν ένα άνευ προηγουμένου πλήγμα στο βιοτικό τους επίπεδο, με τη γνώστη μείωση των απολαβών.

Αλλά που οδήγησε η πολιτική τούτη; Όπως παραδέχεται ο ίδιος ο κ. Σολομίδης έγιναν

πέρα πολλές μικρές μονάδες με πολύ χαμηλή παραγωγικότητα. Με λίγα λόγια οι επιχειρηματίες έσπευσαν να εκμεταλευτούν τα κίνητρα και τους χαμηλούς μισθούς για να δημιουργήσουν «ψευδο - βιομηχανίες» (που ασχολούνται σε μεγάλο βαθμό με τη τελική επεξεργασία εισαγομένων προϊόντων), χωρίς να γίνονται οι επενδύσεις εκείνες που λαμβάνουν υπόψη το μακροπρόθεσμο καλό της οικονομίας και του τόπου. Αποτέλεσμα υπήρξε η άθλια σημερινή κατάσταση του ισοζυγίου πληρωμών, που απασχολεί σοβαρά την κυβέρνηση, στο βαθμό που προβληματίζεται να εφαρμόσει διάφορα «μέτρα λιτότητας».

Πέρα όμως απ' αυτές τις εξελίξεις αξιοπρόσεκτη υπήρξε η επίθεση του προέδρου της ΟΕΚ ενάντια σ' όσους υποστηρίζουν μεγαλύτερο κρατικό παρεμβατισμό. Θα παραθέσουμε το σχετικό απόσπασμα της ομιλίας του κ. Σολομίδη γιατί είναι αρκετά ενδιαφέρον: «...δεν έλειψαν οι πιέσεις για μεγαλύτερο κρατικό παρεμβατισμό και τα συνθήματα για κρατικοποιήσεις, ούτως ώστε ν' αποκομισθούν πολιτικά οφέλη από δεκάδες χιλιάδες των προσφύγων που ήταν φυσικό να αισθάνονται απογοήτευση κι απελπισία για τήν τραγωδία τους και ιδιαίτερα για την εκκρεμότητα των χρεών που συνεχίζουν να τους βαρύνουν». «Η προπαγάνδα για περισσότερο παρεμβατισμό δημιουργεί κλίμα αβεβαιότητας που επηρεάζει δυσμενώς την επενδυτική ροπή». Στη συνέχεια ο κ. Σολομίδης αναφέρθηκε στην «αναχρονιστικό-

τητα» των κρατικοποιήσεων.

Εκτος από το ότι υπάρχει μια παράξενη λογική στο πιο πάνω απόσπασμα της ομιλίας του προέδρου της ΟΕΚ, γίνεται πιστευόμενη μια προσπάθεια να δικαιολογηθεί μια πολιτική που έχει αποτύχει, ενώ ταυτόχρονα αποκλείεται αφοριστικά η πρόταση για κοινωνικοποίηση ορισμένων τομέων της οικονομίας. Αποδίδεται πρώτα-πρώτα δημαγωγική διάθεση ενάντια σ' όσους υποστήριξαν ή υποστηρίζουν κρατικοποιήσεις. Το θέμα, όμως, δεν είναι έτσι. Πολλοί είναι εκείνοι που ειλικρίνως πιστεύουν πως οι κρατικοποιήσεις και η συλλογική διαχείριση των μέσων παραγωγής αποτελούν μια πιο ορθολογιστική και αποδοτική μέθοδο λειτουργίας της οικονομίας. Πέρα όμως από τη πολύ γενική τούτη αρχή, μέσα στις εμπόλεμες συνθήκες στις οποίες βρίσκεται η Κύπρος σήμερα, πιστεύουμε πως επιβάλλεται η κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας. Τούτο το έχουμε αναλύσει πολλές φορές από τις στήλες των Οικονομικών Νέων. Η ορθότητα των θέσεων τούτων δεν έχει τουλάχιστο διαψευστεί. Αντίθετα, η μέχρι τώρα πορεία της οικονομίας-μας, δείχνει πως η πολιτική τούτη είναι απόλυτα ενδεδειγμένη.

Ο αχαλίνωτος καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής, δεν εγγυώνται τη σταθερότητα που χρειάζεται ο τόπος, δεν εξασφαλίζει το βιοτικό επίπεδο του λαού, ενώ συνδέει τον τόπο και τον εξάρτα από τα διεθνή ιμπεριαλιστικά συμπλέγματα. Ήδη η οξύτητα των οικονομικών προβλημάτων, που αντιμετωπίζει ο τόπος και που όλες οι ενδείξεις δείχνουν πως η κατάσταση θα οξυνθεί ακόμα παραπάνω, δεν αφήνουν αμφιβολίες για το μέλλον. Ποιος ευθύνεται για τη μη ορθή παραγωγική

δομή της οικονομίας (όπως άλλωστε άμεσα παραδέχεται ο πρόεδρος της ΟΕΚ στην αναφορά-του στις μικρές μονάδες); Ποιος ευθύνεται για τις ανεξέλεγκτες εισαγωγές, για τον πληθωρισμό και τις χαμηλές εθνικές αποταμιεύσεις; Ασφαλώς, είναι τό λιγότερο απέλεια να πιστεύει κανείς πως για όλα τούτα ευθύνεται η «προπαγάνδα» για τις κρατικοποιήσεις. Πρώτα - πρώτα, γιατί η κυβερνητική πολιτική, όπως είναι σ' όλους γνωστό, είναι αντίθετη με τις κρατικοποιήσεις - και έτσι κανένας δεν μπορεί να ισχυρισθεί πως υπήρχε ένας τέτοιος κίνδυνος.

Αν, όμως, τώρα, ύστερα από τις αποτυχίες και το αδιέξοδο στο

οποίο οδηγεί την οικονομία η λεγόμενη ελεύθερη οικονομία, ωριμάζει στη συνείδηση μεγάλων τμημάτων του λαού η αναγκαιότητα για μεγαλύτερο κρατικό παρεμβατισμό και έλεγχο, τούτο δεν εξηγεί τις αποτυχίες, αλλά αντίθετα οι αποτυχίες εξηγούν και ερμηνεύουν την συνεχώς δημιουργούμενη πεποίθηση για παραπάνω έλεγχο. Δηλαδή, η πραγματικότητα είναι αντίστροφη από εκείνη που προβάλλουν οι εργοδότες.

Οι κρατικοποιήσεις προκύπτουν σαν άμεση αναγκαιότητα ύστερα από την αποτυχία του ιδιωτικού κεφαλαίου να εξασφαλίσει μόνιμες και σταθερές συνθήκες για ανάπτυξη και κοινωνική πρόοδο.

Του Ζιαρτίδη νουθεσίες

Της ΠΕΟ ο Γάμμα-Γάμμα το 'ριξε στις νουθεσίες, και για «υποχωρήσεις» ψάλλει, για «λιγμούς» και για «θυσίες». Να ξεχάσουμε —λέει— φέτος το Συμβούλιο Ασφαλείας και ν' αρχίσουμε με πνεύμα ταπεινοσυνομιλίας. Εχουν βρει λοιπόν συμμάχους ο Αλέκος και ο ΔΗΣΥ, Χαίρε Κάρτερ και Κληρίδη, Χαίρε και εσύ ώ! Δύση, που υψώνεται και πάλι του συμβιβασμού παντιέρα κι' άρχισε να πλησιάζει του Κάμπ Νταϊνβιντ η μέρα Λογαριάζουν όμως, φίλοι, και εμας δεν μας ρωτούνε, ούτε και τους Κερυνειώτες-π' άρχισαν να ανησυχούνε-Μα τους θέλω να κινούνται για αγώνες και θυσίες, γράφοντας...εκει που πρέπει κάτι τέτοιες νουθεσίες. ο Δέλτας

«ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΑΤΡΟ»

Τη βδομάδα που μας πέρασε βρισκόταν στην Κύπρο μια θεατρική ομάδα της Αθήνας, το «Ελεύθερο Θέατρο» που έδωσε σειρά από παραστάσεις με την πολιτική επιθεώρηση «Το τραμ το τηλεφταιό». Το έργο έγραψαν και σκηνοθέτησαν τα μέλη της ομάδας. Είναι μια καυστική αναφορά στη δεκαετία του 50—60 στην Ελλάδα, σατυρίζοντας όλες σχεδόν τις πτυχές κείνης της περιόδου. Μια κοινωνική κριτική για την πολιτική κατάσταση, την αλλοτρώωση που άρχισε έντονα να φαίνεται από τότε, την αποχάβνωση, κ.λ.π.

Η παράσταση ήταν αρκετά καλή με μόνη επιφύλαξη πως μερικά πράγματα παρατραβούσαν κι άλλα δεν βγαίνουν τόσο καθαρά, πράγμα που σε προβληματίζει. Φταιει άραγε η έλλειψη ενός τρίτου ματιού στη δουλειά (σκηνοθέτης), ή ιδεολογική ανεπάρκεια; Πάντως εμείς πιστεύουμε πως μάλλον το δεύτερο συμβαίνει. Γιατι χωρίς ιδεολογικούς και πολιτικούς στόχους ξεκάθαρους, όσο καλές κι αν είναι οι προθέσεις ενός καλλιτέχνη ή μιας ομάδας, το αποτέλεσμα σίγουρα θάναυ συγχισμένο.

Κάτι άλλο που πρέπει να σημειωθεί είναι το γεγονός πως η ομάδα αρκείται στην κριτική. Τίποτα δεν μας προτείνει από κει και πέρα. Δεν είναι αρκετό να κριτικάρω μια περίοδο, ή να πω για το σάπιο αστικό καθεστώς, μια φθαρμένη κοινωνία χωρίς να προτείνω την καινούργια κοινωνία. Διαφορετικά μένουμε σε μια σωστή στη βάση της διαπίστωση χωρίς όμως προοπτικές λύσης ή αλλαγής. Απ' αφτη τη σκοπιά πιστεύουμε πως το «Ελεύθερο Θέατρο» υστερούσε. Κ.Χ.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Η Λαϊκή Σκηνή αναχωρεί για το Λονδίνο στις 19 Δεκεμβρη να δώσει σειρά από παραστάσεις με τα έργα -ντοκουμέντο- «Το χρονικό της Κυπριακής τραγωδίας» και το «Φάκελο της Κύπρου». Θα δοθούν συνολικά 4 παραστάσεις στην Κυπριακή παροικία. Είναι η πρώτη φορά που η Λαϊκή Σκηνή Κύπρου θα έρθει σε επαφή με τον Κυπριακό πληθυσμό που ζει στο Λονδίνο. Στόχος είναι η όσο το δυνατό πιο αντικειμενική και ζωντανή ανάλυση από σκηνής αυτής της μεγάλης τραγωδίας κι ακόμα η καταγγελία από σκηνής επώνυμα, όλων των ενόχων και συνενόχων που έκαναν αυτό το έγκλημα.

Παράλληλα μάλιστα την προετοιμασία, η ομάδα της Λαϊκής Σκηνής ετοιμάζεται εντατικά για

το καινούργιο έργο, που είναι μια συνέχεια του έργου «Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ» με το οποίο πήρε μέρος στο 11ο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας και φοιτητών στην Κούβα, το περασμένο Καλοκαίρι. Μαζί μάλιστα τις δραστηριότητες μπήκε και η βάση για μόνιμη λειτουργία θεατρικού εργαστηρίου που θα εξυπηρετεί αποκλειστικά τους σκοπούς της ομάδας και θα καταρτίζει τεχνικά τα μέλη-της για να γίνουν ολοκληρωμένοι καλλιτέχνες με βάση δουλειές που «ο καλλιτέχνης ο άνθρωπος του πνεύματος, είναι απόστολος, στρατιώτης, ταγμένος να δώσει μια τέχνη - όπλο στα χέρια του λαού, υπόθεση του λαού. Βοηθά το λαό να ανεβάσει το πολιτιστικό-του επίπεδο, τον διαφωτίζει ξεσκεπάζει την αστική τάξη και αστική ιδεολο-

για και του φωτίζει δρόμους για τη λύση των προβλημάτων-του. Γιατι η τέχνη πλάθει συνειδήσεις, κι ο καλλιτέχνης είναι η ίδια η κοινωνική συνείδηση».

Η μέχρι τώρα πορεία της Λαϊκής Σκηνής, οι εμπειρίες-της, παραστάσεις σόλη την Κύπρο, Κρήτη, Ρόδο, Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη, μέσα σε πλατείες, εργοστάσια, αίθουσες κινήματογράφου, μ' ένα διαφορετικό κοινό κάθε φορά, ήταν για την ομάδα ό,τι πιο πολύτιμο για την παραπέρα δουλειά-της. Αφτη η επαφή, η επικοινωνία, ο διάλογος με τους ανθρώπους της δουλειάς, του μόχθου, με τους συντρόφους που η γνωριμία μαζί-της σφράγισε την ομάδα μ' ένα κοινό αγώνα, είναι ό,τι πιο πολύτιμο, ζωντανό σημάδι πως η Λαϊκή Σκηνή βρίσκεται σε καλό δρόμο.

ΘΕΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ «ΤΟΛΜΗ» ΚΑΙ «ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ» ΤΟΥ κ. ΖΙΑΡΤΙΔΗ

Η ομιλία του κ. Α. Ζιαρτίδη Γ.Γρ. της ΠΕΟ που εκφωνήθηκε στην τελευταία συνεδρία του Γενικού Συμβουλίου της ΠΕΟ, δημιούργησε μια σειρά απο εντυπώσεις στον κυπριακό λαό. Η ομιλία του κ. Ζιαρτίδη ήταν μια αρκετά σαφής αναφορά στην «τακτική» που πρέπει ν' ακολουθηθεί για την επίλυση του κυπριακού. Παρ' όλο που δεν έγινε αναφορά στο περιεχόμενο της λύσης που ο κ. Ζιαρτίδης ελπίζει να προέλθει απο την πορεία που εισηγείται, είναι ξεκάθαρο πως η πορεία τούτη καθορίζει σε μεγάλο βαθμό και το περιεχόμενο του αποτελέσματος.

Τα σημεία της ομιλίας του κ. Ζιαρτίδη που προκάλεσε την πιο ζωηρη εντύπωση και συζήτηση είναι τα ακόλουθα: (α) Εκφράστηκαν ενδοιασμοί κατά πόσο είναι ορθή η προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας με το αίτημα να εφαρμοστούν κυρώσεις ενάντια στην Τουρκία. Παραθέτουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα, όπως δημοσιεύτηκαν στη Χαραυγή (8-10-78). «Σχετικά με αυτο το θέμα μιας πιθανής προσφυγής στο Συμβούλιο Ασφαλείας μερικοί προχώρησαν μέχρι του σημείου να ζητήσουμε την επιβολή απο μέρους του ΟΗΕ κυρώσεων ενάντια στην Τουρκία» (οι υπογραμμισμοί είναι δικές μας)... Να προσφύγουμε λοιπόν στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Είμαστε, όμως, βέβαιοι, ή πόσο είμαστε βέβαιοι ότι το πανίσχυρο αυτό σώμα του Διεθνούς Οργανισμού θα επικυρώσει την παράγραφο 5 της τελευταίας απόφασης της Γενικής Συνέλευσης 35/15;»

«Ακόμα πιο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε στον χειρισμό του θέματος των κυρώσεων. Τα ερωτηματικά που υπάρχουν σχετικά με αυτο το θέμα είναι και πολλά και μεγάλα. Δεν αποκλείεται κάποτε να φθάσουμε σε τέτοιου είδους προσφυγή. Είναι όμως οι αντικειμενικές συνθήκες έτοιμες; Εμείς αμφιβάλλουμε, αλλά το Εθνικό και Υπουργικό Συμβούλιο άς αποφασίσουν. (β) Υποστηρίχθηκε πως ο Πρόεδρος Κυπριανού δεν πρέπει να αρνείται να συναντηθεί με τον Ντεκτας. (γ) Αναφέρθηκε κατηγορηματικά πως ο μόνος δρόμος για τη λύση του Κυπριακού είναι οι ενδοκυπριακές συνομιλίες. Με το να μην έχει διοριστεί ακόμα συνομιλητής δημιουργείται η εντύπωση, υποστήριξε ο κ. Ζιαρτίδης «ότι υποτιμούμε τις συνομιλίες». «Και δεν είναι δυνατό απο τη μια να κρατούμε — και πολύ ορθά — σαν σημαία-μας τις αποφάσεις του ΟΗΕ και να ζητούμε την εφαρμογή-τους και απο την άλλη είτε να υποτιμούμε, είτε να παρακωλύουμε την έναρξη τους.» Γίνεται δηλαδή υπαινιγμός πως η κυβέρνηση παρεμποδίζει ή καθυστερεί την έναρξη των ενδοκυπριακών συνομιλιών. Και τα τρία πιο πάνω σημεία έχουν σαν κοινή συνισταμένη την εμμονή σε μια συμβιβαστική λύση του κυπριακού προβλήματος. Ο συμβιβασμός δεν ξεκαθαρίζεται ποιος ακριβώς θα είναι, αλλά δεν είναι εύκολο να μαντέψει κανείς αν πάρει μπήπη το παρον ισοζύγιο των δυνά-

μεων, την υφή της ηγεσίας των τουρκοκυπρίων, και την μέχρι στιγμής στάση της Τουρκίας πάνω στο θέμα. Ο κ. Ζιαρτίδης ρίχνει κάποιο φως πάνω σε τούτο το σημείο: «Είναι καιρός να κατανοήσουμε, ότι αν θέλουμε να συμβάλουμε στην έναρξη ουσιαστικών κι' εποικοδομητικών συνομιλιών πρέπει και ελάστικοι να είμαστε και τολμηροί να φανούμε. Τολμηροί για κάποιες προσωρινές θυσίες. Ο Μακάριος, που όλοι τον επικαλούμαστε, μας έδωσε το παράδειγμα για μια ελαστική και τολμηρή τακτική» (εδώ ασφαλώς γίνεται αναφορά στις συμφωνίες Μακαρίου-Ντεκτας του 1977 και στις συνεπακόλουθες προτάσεις, που παρ' όλη την υποχωρητικότητα - τους δεν έκαμψαν την αδιαλλαξία της τουρκικής πλευράς.

Αφου λοιπόν, συνισταμένη της πολιτικής της Ε/Κ πλευράς πρέπει να είναι η «ελαστικότητα» και η υποχωρητική διάθεση, δεν συντρέχει και σοβαρός λόγος για προσφυγή στο Σ.Α. και αίτηση για λήψη μέτρων ενάντια στη Τουρκία. Τη στιγμή, μάλιστα, που υπάρχει κίνδυνος να μην εγκριθεί κάτι τέτοιο απο το Σ.Α.. Αυτή φαίνεται να είναι η λογική ερμηνεία της ομιλίας του κ. Ζιαρτίδη. Αλλά τί εννοεί με το «μερικοί προχώρησαν μέχρι του σημείου να ζητήσουμε την επιβολή κυρώσεων;» Ασφαλώς θα εννοεί το Σ.Κ. ΕΔΕΚ και ίσως τον πρόεδρο της Δημοκρατίας. Δεν γνωρίζουμε, ποια είναι η θέση του κ. Κυπριανού πάνω στο θέμα, μετα το ταξίδι του στις ΗΠΑ, αλλά η λογική της προτάσεως για προσφυγή στο Σ.Α. με αίτημα τη λήψη πρακτικών μέτρων είναι ακριβώς η αντίθεση απο κείνη που ακολουθεί ο Γ.Γρ. της ΠΕΟ. Ότι θα υποχρεωθούν οι διάφορες χώρες να πάρουν θέση πάνω στο θέμα.

Και ότι αποτελεί ένδειξη της απόφασης του Κυπριακού λαού να μη συμβιβαστεί με την κατοχή.

Για το δεύτερο σημείο της ομιλίας του κ. Ζιαρτίδη, που αναφέρεται στην αναγκαιότητα για τη συνάντηση Κυπριανού-Ντεκτας, δεν χρειάζονται να ειπωθούν πολλά: Εμπίπτει κι' αυτο μέσα στο γενικό πνεύμα, της εναπόθεσης δηλαδή όλων των ελπίδων στη διαδικασία των συνομιλιών.

Είναι, όμως, λανθασμένο ή τουλάχιστον ελλιπές να εξετάζονται τα πιο πάνω θέματα αποσπασμένα. Σημαντικό είναι το πολιτικό και οικονομικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο στηρίζονται όλα τούτα. Για τούτο επιβάλλεται μια γενική θεώρηση των πραγμάτων. Μπαίνουν σήμερα μπροστα στον Κυπριακό λαό δύο υπαλλαχτικές πορείες: Η μια είναι εκείνη της επιδίωξης ενός συμβιβασμού μέσα απο διαπραγματεύσεις και παρασκήνια. Στην ουσία τούτο σημαίνει συμβιβασμό με τον ιμπεριαλισμό, στο βαθμό που του είναι δυνατό, και συνεπάγεται φυσιολογικά υποχωρήσεις απο θέσεις άρχης (προσωρινές θυσίες τις ονομάζει ο κ. Ζιαρτίδης). Η άλλη γραμμή είναι εκείνη του αγώνα που συνεπάγεται αλλαγές δομών και λαϊκή συμμετοχή στη διαχείριση των κοινών και τις αποφάσεις. Συνεπάγεται την προσέγγιση των Τουρκοκυπρίων με βάση ένα πρόγραμμα οικονομικό και κοινωνικό που να συγκινεί τους Τ/Κ εργαζομένους. Επιβάλλεται η αντιμετώπιση της άμυνας με τη δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής, καθώς και οι σωστοί εξωτερικοί προσανατολισμοί. Όλα τούτα δεν γίνονται αποδεχτά απο τη δεξιά, που έφ' όσο χειρίζεται το θέμα, δεν μπορεί παρα το κυπριακό να καταλήξει να είναι αντικείμενο παζαρέματος. Που είναι, βέβαια, η ουσία της πρώτης γραμμής.

Φαίνεται πως το ΑΚΕΛ έχει καταλήξει στην πρώτη γραμμή. Η ομιλία του κ. Ζιαρτίδη είναι αρκετά εύγλωττη Παρ' όλο που την επομένη ο κ. Παπαϊωάννου μίλησε με γλώσσα πιο «σκληρή», δεν ανέτρεψε την όυσια των όσων είπε ο κ. Ζιαρτίδης.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ

Αγαπητή Σύνταξη,

Είμαστε μια ομάδα αμπελουργών Λεμεσου και ηθέλαμε να εκφράσωμεν μέσον της εφημερίδας σας τα δικαιολογημένα παράπονα μας και τις ταλαιπωρίες που συναντούμε κατα την παράδοση των σταφυλιων μας στα εργοστάσια ΚΕΟ και ΣΟΔΑΓ.

Και στις δύο περιπτώσεις παρουσιάζεται έλλειψη εργατικών χεριων και συνεπώς μεγάλη καθυστέρηση στο ξεφόρτωμα. Αν μεταφέρεις τα σταφύλια σου με αυτοκίνητο που έχει κρικό, παρα την καθυστέρηση, μπορείς να φύγεις σε διάστημα 12 ωρων.

Αν όμως τα σταφύλια σου είναι λίγα και χρησιμοποίησης μικρο αυτοκίνητο Βαν ή τράκτορ με τρόλλεϊ τότε μετανοιώνεις γιατί είσαι αμπελουργός και υπόχρεος να παραδώσεις τα σταφύλια-σου σε εργοστάσιο.

Είμαστε υποχρεωμένοι να περιμένουμε μέχρι και δύο εβδομάδες, για να πιάσουμε σειρά, κι' αυτο σημαίνει διπλη επιβάρυνση στα μεταφορικά, απώλειες απο τα ζουμια, εκνευρισμούς καυγάδες και άλλα.

Έχομε την γνώμη πως είναι καιρός όλες οι οιοβιομηχανίες να οργανώσουν κατα τον καλύτερο τρόπο την παραλαβή των σταφυλιων, διότι μόνον αυτες έχουν την δύναμη και τα μέσα και να μην υποχρεώνουν τους μικρους αμπελουργους να μπαίνουν σε έξοδα που δεν σηκώνουν, για να έχουν οι βιομηχανίες τις ευκολίες τους.

Ευχαριστούμε,
ΟΜΑΔΑ
ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΩΝ
ΛΕΜΕΣΟΥ

σοσιαλιστικη
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικο 24 φύλλα 2000 μιλς
Εξωτερικο 24 φύλλα 2500 μιλς
Τιμη φύλλου 50 μιλς
Οι επιταγες στο λογαριασμο
05-8-00 4572 Λαϊκη Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία
Η Σοσιαλιστικη Έκφραση θα
διατείθεται στα Γραφεία της
Σοσιαλιστικης Νεολαίας ΕΔΕΝ
Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23
Λευκωσία ή για συνδρομες
Τ.Κ. 1064 Λευκωσία

Κάθε δέφτερη Παρασκευή στες 600
το απόγευμα γίνεται ακτιβ της σοσ.
εκφρασης στα γραφεία της οργάνω-
σης, Αγίας Φύλαξης αρ. 5 στη Λεμεσο.
Το επόμενο ακτιβ θα γίνει στες 20του
Οκτώβρη.
Καλούνται τα μέλη και φίλοι της Σ.Ν.
ΕΔΕΝ να συμμετάσχουν.
Σοσιαλιστικη νεολαία ΕΔΕΝ Λ/σος